

20 aprilie

Iubiți sau huliți, așteptați cu sufletul la gură de cei care sînt la ananghie sau birfiți pe la colțuri de stradă, mereu în atenția puterii care îi recompensează dacă este flatată sau, dimpotrivă, le face și-cane, trăind în permanență într-o stare de pericol dacă își fac meseria pînă la uitare de sine, fiind ei înșiși o mare putere fără să rivnească aservirea semenilor, au și gazetarii o zi internațională a lor, 20 aprilie, o zi pe care, chiar dacă nimeni n-o sărbătorește cu fast, e o recunoaștere a profesiei lor, una dintre cele mai fascinante din lume.

pag. 10

Ca formă de guvernămînt nu există decît una aproape desăvîrșită: despotismul luminat. Spre a-l avea, trebuie însă concursul atîtor împrejurări, încît biata omenire se mulțumește indeobște cu puțină lumină fără despotism ori cu mult despotism fără lumină.

CONSTANTIN BANU
Director fondator
al Revistei Flacăra

Fotografie de PASCAL ILIE VIRGIL

pag. 4

HOTII de odoare bisericești

De comuna Pietroasele, cunoscută și sub numele de Pietroasa (județul Buzău), s-a vorbit de mai multe ori. O dată, cînd s-a descoperit faimosul „Tezaur de la Pietroasa”, parte din el fiind cunoscut sub numele de „Cloșca cu pui”. A doua oară, cînd o parte din tezaur a fost furat. Pe urmă, cînd a fost dus în Rusia și cînd a fost adus (incomplet) din U.R.S.S. În sfîrșit, acum, iată, din nou au dat hoții la Pietroasele. Cum s-au petrecut lucrurile, veți afla citind reportajul lui Mihail Gălățanu.

pag. 10

pag. 13

MAI EXISTĂ ÎN ROMÂNIA CINTĂREȚI INTERZIȘI? SE PARE CĂ SÎNT, DE VREME CE LUI ALEXANDRU ANDRIES NU Î SE PERMITE SCOATEREA ULTIMULUI SĂU DISC „AZI”.

ANDRIES
CONTRA
„ELECTRECORD”

pag. 15

NU TRAGEȚI ÎN PETROLIȘTI

pag. 8

INCEST ÎN HOHOTE

PARANOL
LUCON

Mai bine golan?

Constantin Dumitru

A trecut un an de cind Piața Universității, loc sacru al Revoluției române, a fost blocată, la început de numai cîteva sute de oameni, apoi, după o nefericită intervenție a poliției și după o și mai nefericită intervenție a provizoriului, pe atunci, președinte, care a gafat incredibil, numindu-i pe demonstranți — golanii, de zeci de mii de oameni. Perceperea fenomenului „Piața Universității” a fost diferită. Pentru cei mai mulți datorită prezenței extrem de tendențioase făcute de televiziune, demonstrația maraton din prima zonă liberă de neocomunism a României a însemnat un atac brutal, finanțat de cercuri străine, la adresa conducătorilor F.S.N. care osteneau pentru binele țării. În consecință, „golanii” au fost considerați, pur și simplu, golanii, destabilizatori, plătiți în dolari de Rău sau de alții ca să tulbure liniștea noastră. Pentru o parte a concetățenilor noștri (evident, cititori ai unei anumite părți a presei), „golanii” erau în majoritatea lor tineri (cei mai mulți, participanți și la evenimentele din 21-22 decembrie) nemulțumiți de cursul evoluției politice a țării și care realizau, în mod pașnic, o a doua revoluție. Una esențialmente morală, menită să vindece, să spele de păcate. Imaginea e desigur simplistă dar, multă vreme, „Piața Universității” a fost privită fie ca un fenomen profund negativ, fie ca unul de o puritate absolută, singurul în stare să ne redă demnitatea.

În realitate, fenomenul „Piața Universității” a fost și este (căci istoria sa nu e nici pe departe consumată) mult mai complex. În prima zonă liberă de neocomunism, unde s-a scandat la nesfîrșit „Jos comunismul!” (mult mai des decît „Jos Iliescu!”), s-au aflat foarte mulți foști membri de partid, ba chiar foști secretari sau mai mici ori mijlocii nomenclaturisti. Ei n-au venit să contrademonstreze, să tragă cu urechea. Au fost acolo pentru că au dorit să se schimbe lumea bolnavă în care au trăit, lumea care pe ei înșiși i-a imbolnăvit. Violenta nu era posibilă, dialogul doar era admis. Dialogul și ironia. Aplauzele îi răsplăteau întotdeauna pe cei care încercau să-și manifeste, cu violențe verbale, împotriva față de „Golania”. În Piață au venit tot felul de oameni, mulți fără o idee clară despre democrație. Ei simțeau că trebuie schimbat ceva, ei doreau să fie o autentică libertate. Și-i ascultau pe cei care, de la balcon, exprimau propriile lor credințe și speranțe. „Golaniei” i-a lipsit profesionalismul politic, siguranța, aplombul, meșteșugul programelor de preluare sau administrare a puterii. O agoră uneori naivă, dar totdeauna blindă, un loc în care s-au spus și enormități dar și lucruri de mare bun simț. Dincolo de revindicările amuzante ale unor vorbitori de la balcon, Golania și-a păstrat, pînă aproape de sfîrșitul său, sinceritatea. Cîtecele sale, lozincile sale au născut un adevărat folclor care — în sfîrșit! — a ajuns și pe la Botoșani sau Zalău. Golania ar fi putut să însemne începutul unei mari sincerități naționale. Oare ce s-ar fi întimplat dacă domnul Ion Iliescu ar fi apărut, după 24 aprilie, la balcon, cu o emblemă în piept, pe care să fi scris „Golan recuperabil”?

Acum, cînd dezamăgirea capătă chipul unei embleme naționale, prin țirurile de provincie se aude refrenul: „Mai bine haimana / Decît trădător / Mai bine huligan / Decît dictator / Mai bine golan / Decît activist / Mai bine mort / Decît comunist!”. Nu e o modă muzicală oarecare. Se însinuează un sentiment de vinovăție față de Piața Universității. Sigur, Piața Universității n-ar fi putut conduce țara. Ea putea, însă, să dea vieții noastre politice o mai mare încărcătură de sinceritate. Oare, acum, domnul Iliescu ar avea curajul să ne vorbească de la balconul Pieței Universității?

Fotografie de PAUL AGARICI

George Arion

VISUL DE AUR

Încă de pe băncile școlii am aflat, o dată pentru totdeauna, credeam noi, cum se succed orînduirile sociale: la începutul istoriei umanității a fost comuna primitivă, înlocuită de sclavagismul doborît de feudalismul care a fost înlocuit de capitalismul ingenuncheat de socialismul atotbitor. Acestuia, în ani, or fi trebuit să-i urmeze visul de aur al omenirii — comunismul.

Orice cale de întoarcere era exclusă.

Dar lucrurile au luat o altă întorsătură. În unele state europene, în locul socialismului își fac din nou simțite prezența rudimente de capitalism. Nu mai vorbim de economie planificată ci de economie de piață, întreprinzătorii sînt lăsați să se desfășoare în voie, investitorii străini nu mai sînt luați la goană, iar sistemul de uniformizare al valorilor începe să fie uitat.

Însă ne întoarcem cu adevărat la capitalism, împotriva teoriilor cu care ni s-a împulat capul? Și dacă da, cum vor evolua evenimentele? Vom rămîne în această orînduire atît de mult hultă la noi pînă nu demult? Sau, ca într-un tunel al timpului creat de o minte năstrușnică, vom cunoaște, mai devreme sau mai tîrziu, și feudalismul, apoi sclavagismul? Să fie, de fapt, comuna primitivă visul de aur al omenirii?

zona de tandrete

Călău sau gropar?

Ion D. Goia

Închipuiți-vă că un părinte își cheamă feciorul și-i spune: dragul meu, vreau să-ți las o libertate deplină în alegerea profesiei, de care depinde viitorul tău, nu am de gînd să te influențez absolut deloc, trebuie să hotărăști tu și nimeni altcineva; așadar, ce vrei să te faci, călău sau gropar? Cum zici tu, așa rămîne. O asemenea libertate de opțiune i-a lăsat parlamentul nostru poporului român în ceea ce privește „alegerea președintelui”. Da, știu, e vorba deocamdată doar de teze, dar acest lucru nu schimbă cu absolut nimic datele problemei.

Bătăjocura la adresa națiunii române pe care o reprezintă rezultatul votului cu bile din parlament are drept sorginte și bază un lung șir de uzurpări, machiavelisme și lașități. Prima uzurpare a fost făcută de FSN-ul primelor 30 de zile, cînd a declarat limpede și fără echivoc că nu se va transforma în partid și nu va lua parte la alegeri. Și s-au instalat fesenistii la cîrma țării cu de la ei putere, fără să-i aleagă nimeni. După ce a cuprins în plasele și rețelele lui, vizibile și invizibile, întreaga țară, FSN-ul a anunțat că ia parte la alegeri, întrucît așa au cerut... mineri (la prima lor mineriadă la București). A doua uzurpare a avut loc în cadrul CPUN, unde FSN-ul și-a asigurat controlul la modul știut și unde avea deja în ființă mașina de vot, tot fără să-l aleagă nimeni. Iar acest organism, CPUN-ul, care nu avea nici un mandat din partea românilor, și-a permis să dea la iveală și să pună în funcțiune o lege electorală exhaustivă — în locul uneia care să fi reglementat doar alegerile pen-

tru constituantă —, lege care în mod normal nu putea fi adoptată decît după ce aveam o constituție. Am protestat atunci împotriva prevederilor referitoare la „alegerea președintelui”, arătînd că forma de guvernămînt trebuie s-o hotărască națiunea prin referendum, nu o lege electorală dată de un for neales. A treia uzurpare a fost deci alegerea domnului Iliescu în funcția de președinte în condițiile în care țara nu se pronunțase asupra formei de guvernămînt. Machiavelismele, multe și de toate, sînt cunoscute, nu le mai enumăr. În ceea ce privește lașitățile, ele au venit din partea unor forțe politice din opoziție, care, în ideea de a accede chiar ele la președinție, au acceptat cu mare ușurință prevederile din legea electorală vizînd „alegerea președintelui”, iar cînd și-au dat seama în ce plasă au căzut era prea tîrziu.

Iată-ne acum în fața uzurpărilor din ultima vreme: parlamentul a hotărît că poate el hotărî, în locul poporului, forma de guvernămînt, și a și făcut-o, zicînd că România este republică; mai mult chiar, a hotărît tot el, parlamentul, și ce fel de republică le este pe potrivă urmașilor lui Traian și Decebal — cea prezidențială.

Așadar, prin mașina de vot fesenistă din actualul parlament, românii li s-au luat — repet, n-are importanță că pînă în prezent e vorba doar de teze — toate posibilitățile de a se pronunța cu privire la configurația și soarta țării lor și li s-a lăsat un singur drept — să opteze între Popescu, Vasilescu sau Ionescu (ca să nu mai vorbim de Iliescu). Culmea cinismului o reprezintă pretenția că s-a

Desen de CONSTANTIN GAVRILA-GAYCO

făcut acest lucru în numele... drepturilor alegătorilor! Un tovarăș vorbăreț și arrogant, cit cuprinde. Florin Vasilescu, a glăsuț: de ce să nu dăm poporului posibilitatea de a-l alege el pe președinte? — dică, după ce i se ia poporului român dreptul de-a opta între monarhie sau republică, după ce este împiedicat să se pronunțe el, poporul, măcar asupra felului de republică, parlamentară sau prezidențială, oamenii stăpînirii vor să ne facă să credem că ei nu mai pot de grija respectării voinței norodului! Ca și cum noi n-avem ochi să vedem că, în realitate, în ceea ce privește desemnarea capului statului, mai sus pomenita mașină de vot fesenistă a pus 23 de milioane de oameni în fața unei singure libertăți: de-a alege între călău și gropar.

AVEM ȘI NOI KURZII NOȘTRI

Demolați, expropriați, arestați

„Domnul meu, zice omul din fața mea, vindecat definitiv probabil de toate relele acestei lumi, eram tînar pe-atunci, era prin '950. S-a întimplat să primesc o moștenire de la o mătușă dinspre mamă — un apartament cu 4 camere și 5 prăvălii cu vad bun, în bulevardul Republicii. Prin '950 au venit niște inși care m-au declarat naționalizat și mi-au spus că de aici înainte casa mea va fi casa statului și că voi trebui să plătesc chirie. Timp de aproape 25 de ani am locuit în propria mea casă și am plătit chirie. În 1974 m-am hotărît s-o cumpăr. Ani și ani m-am

chinuit și am adunat 80 de mii de lei cu care am achitat apartamentul. Dar necazul nu s-a terminat. ICRAI-ul m-a dat în judecată pe motiv că locuințele din zonă nu sînt de vinzare. Am făcut memorii peste memorii...”. Aici, povestea domnului Emil Calavre din București, se intrerupe. Ce mai poți să faci la 77 de ani? Nu-ți dorești decît să poți pune liniștit capul pe o biată pernă și să-ți înghiți prea multa suferință. Și, totuși, dl. Calavre a găsit resurse pentru a merge la Liga Expropriaților din București.

În fiecare zi, la sediul din Calea Victoriei nr. 133 al Ligii expropriaților din București vin zeci de oameni nedreptățiți, cărora li s-a luat pînă și adăpostul, fiind apoi puși, în cel mai bun caz, să-l plătească, adesea fiind condamnați și la ani grei de pușcărie. Liga Expropriaților încearcă o restaurație morală. Cuvintele acestea ar putea părea mari, dar nu sînt. Aceasta e realitatea. Precedentul există: Legea fondului funciar. Exact, o astfel de lege așteaptă zecile de mii de dezmosteniți ai României anului 1991. Evident, principala armă de luptă a Ligii expropriaților este un proiect de lege privind asanarea consecințelor juridice, materiale, financiare și sociale ale naționalizărilor, demolărilor și ale acțiunilor de trecere abuzivă în proprietatea statului a unor construcții și terenuri din orașele și satele

României. Proiect de lege depus în luna noiembrie a anului trecut la Guvern, Parlament și Procuratură, plus la Curtea Supremă de Justiție. Răspunsuri au venit doar de la Procuratură și Curtea Supremă. Paradoxal, doamna Paula Rotăruș din conducerea Ligii, nu se grăbește. Ne spune că are nevoie de 33 de ani pentru înfăptuirea programului acestei organizații. „Nu pot să spun că am atîta putere în stat încît dau înapoi oamenilor ceea ce li s-a luat în 45 de ani. Nu-i îmbătăm pe oameni cu apă rece”.

Speranța rămîne, deci, în proiectul de lege. Adică în introducerea și votarea lui în Parlament. Ceva-ceva a avansat, în acest sens, zilele trecute.

Excelent sub raport teoretic, programul inițiat de doamna Rotăruș rezistă greu grabei miilor de cetățeni de a fi repuși în drepturi. Dar

să vedem cum vine în întîmpinarea acestora proiectul de lege întocmit de Ligă. Iată: „Art.11. Restituirea imobilelor se va face în baza titlurilor de proprietate, a titlurilor succesoriale notariale sau a actelor de stare civilă care dovedesc calitatea de moștenitor, anexate la cererea foștilor proprietari, moștenitori legali sau testamentari adresată actualilor deținători” sau „Art. 17. Pentru imobilele care au fost demolate și nu s-au plătit despăgubiri, acestea se vor adăuga la valoarea de circulație a imobilului revendicat, corectată cu rata inflației la data efectuării plății”.

Așa „sună” proiectul de lege. Un registru aflat la sediul Ligii adună semnături pentru convingerea Parlamentului...

E. MIHAESCU

SPRIJIN PENTRU ROMÂNIA, SAU PENTRU ROMAN?

Fotografie de PASCAL ILIE VIRGIL

PRESA ÎN ȚARC

Cînd voi povesti, peste ani și ani, nepoților mei vizita președintelui Franței voi începe tot cu aceste cuvinte: presa română era strînsă într-un Țarc pe pista aeroportului Otopeni. Am întrebat în cor de ce noi stăm împrejmuiți, iar ziaristii străini sînt liberi. Simplu: „Așa a spus sefu”. La ora 17,20 aterizează avionul prezidențial „Airbus” - Air France. Cîteva minute mai tîrziu domnul François Mitterrand începe să coboare. Presa română evadează din Țarc. Domnul Mitterrand are o figură severă, gesturi reținute. Domnul Ion Iliescu zîmbește neîncetat. Președintele francez e însoțit de doamna Danielle Mitterrand, de ministrul Roland Dumas, Lionel Stoleru, Alain Decaux, Bernard Kouchener, Louis Mermaz. Garda prezintă onorul. Se înconcează „La Marseillaise” și „Desteaptă-te, române”. Oaspeții se îndreaptă spre salonul oficial. Ziaristii merg spre ieșire. Zăresc mașina în care se urcă doamna Danielle Mitterrand și doamna Mioara Roman. După alte cîteva minute, pornește și autocarul presei. Ei cog să oprească la Arcul de Triumf și alerg printre numeroși polițiști care ocupă strada spre Leagănul de copii nr. 1 „Sf. Ecaterina”, cunoscutul orfelinat de protocol folosit de cîte ori viața trebuie să pară frumoasă și decorativă. Ajung în momentul în care un co-

pil de trei ani îi spune cîteva cuvinte în franceză doamnei Mitterrand. Ea îi oferă o floare, el o ia oarecum nedumerit de mulțimea care îl privește. „Sintem într-o vizită foarte scurtă, îmi delară doamna Danielle Mitterrand. Plecăm mîine seară. Mi s-a propus să vizitez acest orfelinat și am fost încîntată. Copiii trebuie învățați că viața e ceva prețios”. Doamna Mitterrand are doi băieți și trei nepoți. Din 1981 conduce o fundație pentru drepturile omului. Mai rețin pentru cititoarele noastre că era îmbrăcată într-un costum Chanel negru cu alb și machiată foarte discret.

CE NU ȘTIE VESTUL

Următoarea întîlnire la ora 19, la Ambasada franceză. Aștept în intersecție un autobuz sau un taxi. Uluitor, primul vine autobuzul. În apropierea ambasadei întîlnesc grupul de demonstranți. Sînt cîteva sute de studenți de la Universitate, Politehnică și Arte plastice. „Cu această vizită domnul Mitterrand a făcut cea mai mare greșală politică din cariera domniei sale”, îmi spune un student de la Arte plastice. Pe pancarte e scris în franceză: „Merci la France, pardon monsieur Mitterrand”, „Aides aux roumains ou aides à Roman?”, „Mitterrand, ta présence ici légitime un régime criminel”. Începe ploaia, rămîn nemîșcați și studenții și cele două șiruri

de jandarmi care îl flanchează. Imitînd vocile „tip APACA” studențele strigă lozinci fsn-iste. Chiar și poliția începe să ridă. La 19,30 studenții se retrag, locul e ocupat de coloana de oameni de la televiziune. Mașinile oficiale pleacă în tromba. În acest timp în ambasadă se desfășura dialogul dintre intelectualii români și oaspeții francezi. „Doina Cornea a fost foarte transantă — îmi declară la ieșire Virgil Tănase. L-a întrebat dacă nu cumva această vizită este un gaj acordat actualei puteri. L-a întrebat ce sens va avea această vizită. Președintele francez a spus: „Depinde”. Ana Blandiana i-a înmînat domnului Mitterrand scrisoarea Alianței Civice și cea a Ligii studenților”. În legătură cu demonstrațiile studenților a continuat: „Cred că această demonstrație e un lueru cîștigat și un semnal serios transmis puterilor care sînt dispuse să sacrifice din nou partea de Est a Europei din rațiuni financiare sau din alte rațiuni geopolitice. Trebuie să le spunem că istoria nu se poate repeta, dacă nu vom reuși cu ei, vom reuși singuri”.

15 ore mai tîrziu, domnul Mitterrand va spune în discursul rostit în fața Parlamentului: „Geniul european s-a născut din diversitate, complementaritate și antagonisme. Diversitate, antagonisme și complementaritate, cred că la dumneavoastră nu lipsește”. De la început vizita va deveni o permanentă

alternare între protocolul oficial condus de domnul Ion Iliescu și poziția exprimată de studenție și intelectualitate.

Dar să revenim la prima zi de vizită. Înainte de recepție, domnul Mitterrand s-a întîlnit la reședința sa, Villa Lac 1, cu domnul Petre Roman. Întrevederea a durat 15 minute. Cînd la televizor începea „Cyrano de Bergerac” la recepția de la Cotroceni se rosteau toasturile celor doi șefi de stat.

„NU SÎNT ARBITRU”...

Vineri dimineața la ora 9 a avut loc, cu ușile închise, întîlnirea dintre domnul François Mitterrand și șefii partidelor de opoziție. O oră mai tîrziu la Parlament lumea fierbea. Parlamentarii F.S.N.-iști așteptau să vadă cu ce mină vine opoziția. Domnul Radu Câmpeanu la intrarea în sală avea fața mai întunecată. „Nu le-a mers”, jubilează loja F.S.N.-istă în apropierea căreia mă aflam în timploator. La prima ocazie care se ivește mă apropii de Radu Câmpeanu și-i cer o declarație, să văd și eu ce „nu a mers”. „Fiecare și-a expus punctul de vedere. Eu l-am expus pe al meu: România privește întotdeauna cu cea mai mare simpatie și afecțiune orice acțiune cu Franța. Dar vizita actuală, plasată în acest moment, este după părerea noastră inoportună pentru că ea dă impresia că e făcută ca să sprijine un guvern în derută. Dă impresia că vrea să ajute în mod necondiționat acest guvern. Ceea ce nu este în vederile opiniei publice românești, care în proporție de 75 la sută a cerut și cere demisia guvernului”.

Atitudinea reținută a domnu-

lui Mitterrand a fost evidentă și în discursul din Parlament: „Nu am venit să vă dau lecții” și două ore mai tîrziu în cadrul conferinței de presă de la Cotroceni: „Nu mă ocup de problemele interne ale României. Pe mine m-a interesat dacă România e sau nu pe un drum al democrației. Altfel nu aș fi venit”. A revenit în mod repetat în discuție problema minorităților. La conferința de presă domnul Mitterrand a spus: „Minoritățile nu sînt doar o problemă românească, e una din problemele Europei”. Referindu-se expres la relațiile noastre cu Ungaria, a continuat: „Nu sînt arbitru între Ungaria și România. Și chiar dacă mi-ați propune, aș refuza”. Înainte de a începe conferința de presă domni Roland Dumas și Adrian Năstase au semnat un tratat pentru înființarea unui institut român-francez de management și un tratat de cooperare pentru probleme de tineret și sport. După-amiază, domnul François Mitterrand și domnul Ion Iliescu au înăugurat la Iași Centrul cultural francez. La miezul nopții, TV3 transmite imagini cu demonstrația organizată de locuitorii Iașului împotriva Puterilor. Acestea au fost cîteva din momentele vizitel de 27 de ore a președintelui francez în România. Pentru final am ales tot un fragment rostit de președintele Franței la Parlament: „Spre marea mea regret timp de nouă ani a trebuit să refuz invitațiile care mi-au fost adresate, pentru ea să nu existe nici o confuzie”. Să fie oare chiar acesta momentul așteptat de domnul Mitterrand de ani de zile?!

AURELIA BORIGA

FRÈRE FRANÇOIS, DORMEZ-VOUS?

Deși anunțată laconic, în ultimul moment, și, cu tot misterul păstrat de instituția protocolară asupra traseului și programului, vizita președintelui Franței nu a luat prin surprindere studențimea bucureșteană. Astfel, în vineri, 19 aprilie a.c., înainte cu o oră de a avea loc „întîlnirea cu studenții și cadrele profesionale din Institutul Politehnic București”, peste 3.000 de studenți politehniști se aflau masați în fața intrării Rectoratului, „încălzindu-se” cu cîteva lozinci antiprezidențiale și antiguvernamentale. Alte cîteva zeci de studenți pro-

F.S.N. ce făceau parte din protocol se aflau înăuntru, cîteva privind cu neliniște, de pe la etajele superioare, mulțimea de afară. Momentele de vîrf au fost sosirea și plecarea coloanei oficiale. S-a scandalat: François Mitterrand: un ami d'un assassin? Iliescu à bas! Aide aux roumains, ou aide à ROMAN? Vive le roi! și s-a cîntat Frère François, dormez-vous? Din spirit de ospitalitate, sperăm că manifestația nu i-a stricat pofta de mîncare și președintelui francez...

PAUL VINICIUS

CINEVA, ACOLO SUS, NU NE IUBEȘTE...

Cînd a venit la noi președintele Moldovei, Mircea Snegur, redacția revistei Flacăra a comunicat președinției numele ziaristilor pe care-i desemnase spre a fi acreditați să participe la acțiunile prilejuite de vizită. Cînd am ajuns la palatul Cotroceni — unde, e drept, fiind în plină zi, nu cînta cucuveaua — am constatat cu mare ulmire că numele meu, transmis de redacție, nu figura pe lista celor ce aveau acces în incintă. S-au produs niște încurcături, mi s-a spus, unele adrese s-au rătăcit. „Errare humanum est”, mi-am zis, deși ceva nu era în regulă — fotoreporterul nostru era pe listă, eu — nu.

Iată însă că povestea se repetă în termeni identici și cu prilejul acreditării pentru vizita președintelui Mitterrand. Atî ghicit, din nou „s-au rătăcit” unele adrese, întîmplător cele de la „Flacăra”. „Express”, „Dreptatea”. Nu știu ce se va fi petrecut cu documentele depuse de celelalte redacții, dar de la „Flacăra” n-a avut ce să se rătăcească,

întrucît s-a trimis o singură adresă (pe care o reproducem în facsimil) pentru toți cei desemnați spre acreditare. Și ori se rătăcea această unică adresă, și nu era acreditat nici unul din cei trei, ori nu se rătăcea, și atunci trebuiau acreditați toți. Din această dilemă, cei ce s-au ocupat de chestiune n-ar fi trebuit în mod normal să poată ieși. Dar au ieșit, într-o manieră e totul originală: fotoreporterul Glig Motoiianu n-a avut probleme, ceilalți doi n-au avut acreditare: s-au încurcat niște adrese! Dacă la asta mai adăugăm și faptul că de la începutul lui martie redacția „Flacăra” a trimis o adresă pentru acreditarea permanentă pe lângă președinție a doi dintre membrii ei și că pînă în prezent nu s-a primit nici un răspuns, lucrurile încep să se clarifice.

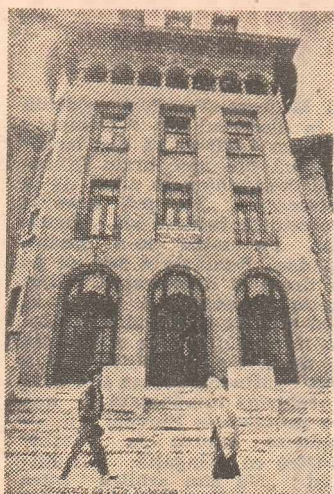
Desigur, amorul fiind, după cum aprecia un erou al lui Topîrceanu, un lucru foarte mare, nu putem de președinției indicații prețioase pe cine să iubească și pe cine nu. Are și ea, Puterea, preferințele (și,

mai ales, socotelile) ei. Numai că acest lucru nu trebuie să aibă în nici un fel de-a face cu acceptarea sau neacceptarea jurnaliștilor la o

acțiune sau alta. Iubit sau nu, agreat sau nu, ziaristul are dreptul să fie lăsat să-și facă meseria, sau, cu alte cuvinte, Puterea n-are dreptul să-l

împiedice pe ziarist să-și facă meseria. Se vor „rătăci” oare și de acum înaintea adresele provenite de la „Flacăra”? (I.D.G.).

ROMANI, FOLOSITI

Fotografie de
GIG MOTOIANU

La Liceul „Iulia Hasdeu” se reface scara monumentală a intrării principale.

Scara duce la trei uși ministeriale zăvorâte. Pe ușile acestea ar trebui să pășească dascălii și elevii ca să capete, de îndată ce ajung în școală, sentimentul unui fapt important. Dar ușile stau închise de decenii și se dau în lături doar la vizita unui șef. Și cum vizitele s-au ierarhizat, astfel că sacre au devenit doar cele „de lucru”, intrarea nr. 1 a liceului bucureștean nr. 1 e încuiată în aștep-

tarea, poate, a vizitei de lucru a unui nou nr. 1.

Sute de spitale, licee, clădiri administrative, palate publice cu felurite întrebuințări își ferăcă, în continuare, intrarea principală și-i trimit pe oameni la cea de serviciu. În cea mai mare parte, aceste intrări secundare sînt murdare, strîmte, rău luminate. Multe au fost concepute pentru uzul servitorilor, al femeilor angajate cu ziua și al furnizorilor. Ele sînt pitte și neingrijite pentru că, în ciuda lozincilor populiste, comunismul a marcat prin toate mijloacele distanța dintre stăpîni și popor.

La Haga, în plin centrul orașului, de sărbători, cînd primul ministru părăsește cabinetul ca să redevină o zi ori două ceea ce și este, adică un om ca toți ceilalți, retras la casa lui, ușa încăperii stă deschisă spre desfătarea a tot felul de gură-cască. E o chestiune de tradiție dar și una politică: cetățeanul trebuie să se convingă de faptul că a ales conducători modeste, devotați ideii binelui general, nu al celui personal. La noi, despărțirea fluxurilor pînă și în instituțiile unde acestea sînt, prin proiect, intersectate, a slujit la instaurarea unui tip de faraonism, care, lată, ne urmărește și după dispariția faraonului.

În cîteva locuri, ușile care nu se deschid niciodată sînt păzite, ca în teatrul absurd, de portari cu un aer solemn. Doamne, ce multă lume îl mai așteaptă pe Godot!

Cînd se concepe planul unei clădiri, arhitectul gîndește intrările astfel ca să exprime bine funcțiunile. Deși puțini o bănuiesc, puterea a fost foarte atentă, cînd a avizat așa-numitele ansambluri reprezentative, la forma, mărimea și așezarea intrărilor principale. În principiu, se conta pe eventualitatea ca instituțiile sau chiar locuințele ansamblurilor să fie vizitate de Ceaușescu. Din care pricină, chiar și cînd nu era numărat între clauzele contractului, marele protocol se subînțelegea. Pe bulevardul „Casei Poporului” există un bloc cu intrarea principală pusă invers, fiindcă „vizita de lucru” s-a nimerit într-o oră în care, pe marea viitorului complex de clădiri, un bloc fusese lipit, din greșeală, cu scara de serviciu la magistrală. Momentul a sacralizat eroarea și ea a devenit, cum s-a întîmplat în mai multe locuri, lege. Blocul a fost corectat în timpul execuției, în sensul că intrările de serviciu au căpătat decor de intrare principală iar cele principale au fost meschinite!

Am vizitat cîndva marea sală de studii a bibliotecii unei universități asiatice vizitate periodic de un geniu comunist cu ifose de om de cultură. După fiecare vizită, scaunul pe care se așeza genul era îmbrăcat cu o husă albă, așa încît sala devenise de nefolosit: jumătate din scaune erau sfînte! Iar genul continua să vină la Universitate și să stea un minut doar pe scaune fără husă — fiindcă și pe el îl intrigau probabil cele invelitate și le ocolea ca pe un lucru pe care nu-l înțelegea. Au trecut de atunci douăzeci de ani. Sînt sigur că sala de lectură e azi toată în giulgiu oficial. La fel s-au petrecut lucrurile și cu intrările pe care a pășit cîndva Ceaușescu. Pretutindeni, directorii au pregătit posibilitatea unei vizite, ca să nu spunem că în marea lor majoritate au și așteptat-o.

A acționat aici și obișnuința țărănească de a păstra „camera din față” curată și nelocuită, familia dormind în bucătărie și devalma în celelalte odăi. Ajuns la oraș, țărănul a schimbat obișnuința în teamă respectuoasă și a ocolit tot ce e principal: stradă, intrare, om, instituție.

Ca să înțelegem ce a dracului e legea nescrisă a zăvoririi intrărilor principale, e destul să

încercăm să întrebăm una. Noii directori, deși Ceaușescu e mort și ar fi normal să nu se mai sperie atît de gîndul unor vizite ale noilor nr. 1, continuă să țină ușile mari sub lacăt, a-desea cu paznici după ele.

Un ministru nu e oaspete; el e un om în exercițiul funcțiunii. Oaspeții de seamă sînt elevul, bolnavul, spectatorul, sollicitantul. Șeful statului, dacă are chef de vizite de lucru, e obligatoriu să intre în instituțiile de toate rangurile numai pe ușa de serviciu, fiindcă acolo află adevărul despre străduințele profesionale ale personalului.

Pentru un ministru ori șef de stat, ușile imperiale care se deschid numai o dată în an înseamnă acceptarea din start a minciunii, a unei convenții răsturnate.

Români, folosiți numai intrările principale!

Și ajutați-l pe șef să priceapă starea reală a economiei, culturii și educației conducîndu-l pe scara de serviciu, acolo unde totul pute, unde e întunecime și vorbă răstăită, unde se dă primul spert, unde nu e nici bucurie, nici îndurare. Revoluția a intrat în C.C. pe scara principală. Aici e cheia problemei!

TUDOR OCTAVIAN

Pietroasele, o comună din județul Buzăului, adormită în coasta Carpaților de curbă, a intrat în istorie prin voința întîmplării: aici a îngropat un neam venit de departe, goții, odoarele lor scumpe, aflate mult mai tirziu și botezate blind: cloșca cu pui de aur. Sau, altfel zis, tezaurul de la Pietroasa. Tezaur care s-a „plimbat” și pe la Moscova și n-a lipsit mult „să fie uitat” pe acolo. Scumpele scule ajunse avere a năpăstuitului nostru neam, rămase pară asemeni unei blagoslovelii a sorții, decise să ne miluiască pentru vitrega-ne urșită, au fost aflate la Biserica din cîntunul apropiat (Ochiu Boului), biserică numită Pietroasa Mică. Biserica de acolo e numai piatră, iar hramul ei: Sfînta Măria Mică, la 8 septembrie. La Pietroasele este piatră multă. Aproape, la Istria, este o carieră de piatră la care au lucrat bătrînii satului. Acum tinerii nu mai lucrează acolo. Însă așa i-a rămas numele locului: Pietroasele. Oamenii de pe-aici sînt, aproape toți, înstăriți, cu case frumoase și gospodării bine înțepenite în coasta muntelui. Neam de pietrari, nu de hoști. Și totuși, de aici, acum cîteva luni, s-a furat un tezaur scump satului, din puțina sa avere, și așa scăpătată în vremile din urmă.

Un furt care a lăsat satul cu suflatul la gură

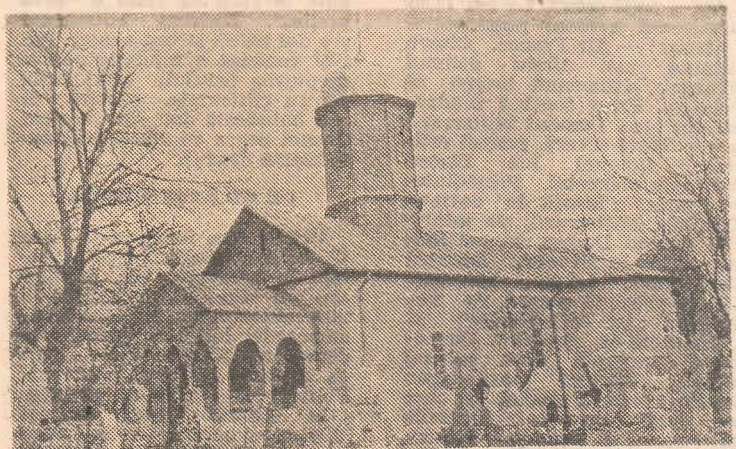
În Pietroasele, cum vîi dinspre șoseaua națională și halta de cale ferată, poți dibui cu privirea în satul așezat înclinat ca pălăria pe-o ureche a unui cheflui, vreo șase rînduri de turle. Șase biserici își scriesc tabla ori țiglele la soare, lucind pînă departe. Biserica dinspre Primărie, de care se leagă țărășenia noastră, datează din anul 1835 și are drept hram Adormirea Maicii Domnului, serbată la început de toamnă. Din cele cîteva generații de preoți, în care Sfînta Evanghelie a trecut din mină-n mină, de la tată la fiu, preotul Nicolae Șerpoianu este cea de-a patra generație. Acest om a dat buzna, într-o zi, în biserică, fiind chemat de un credincios de prin partea locului, și a rămas stupefiat: de-aici lipseau cîteva din principalele și valoroasele obiecte de cult tradiționale. Biserica era răvășită, scotocită ca un buzunar întors pe dos. Lăcașul sînt fusese violat și din el lipseau Sfînta Cruce și, unde mai pui, și Liturghierul. După ce s-a aflat de această nenorocire, vestea a electrocutat satul și sătenii au zis că-i semn rău pentru așezarea lor, prevestitor de mari urgisiri.

Hoțul a intrat pe fereastra de la amvon

Cum am ajuns în comună, la biserică Adormirea Maicii Domnului, dascălul Ion Anton tocmai stîngea luminările și se pregătea să închidă biserică. Era într-o vineri și slujba luase sfîrșit de curînd. Din fresca de pe stînga intrării, Sfîntul Petru ne zimbea și parcă ne făcea cu ochiul, agîtînd o ispititoare legătură de chei zdărene, care nu știu dacă se potriveau și la ușa bisericii. Greu de crezut că biserică celor din Pietroasele s-ar fi potrivit la broască perfect cu intrarea de pe poarta Raiului la care are sinecură sus-numitul Petru. „De 20, ba chiar 25 de ani sînt io aici episcop, adică eu luminările, știți”, ne povestește omul pipiriu, îmbrăcat într-un balonșid ponosit. „Am încasat bani pentru contribuția și repararea bisericii, de la enoriași și acum trebuie să le dau chitan-

te”, ne raportează dînsul conștiincios, în timp ce-l așteptăm să se întoarcă pe preotul Șerpoianu. „Episcopul” nostru vîntură prin palmele butucănoase, congestionate și umflate de boală, cîteva chitanțe cu numele credincioșilor contribuabili, și ne spune: „Hoțul — sau ăia, c-or fi fost mai mulți, a

rată, a fost dărîtat de o femeie biserică. Cred c-au venit pentru aur, în primul rînd, și n-au găsit ce căutau. Deunăzi, m-am întîlnit cu cineva prin comună. M-a întrebat dacă nu cumva am o icoană veche de vînzare, mai ștersă. Io am două icoane noi, noi-noute, da’ cum să-i dau io, icoanele, doamne fereste?” „Și cu hoțul cum a fost?” — încerc să reinod firul discuției. „Păi, hoțul a înfășurat Sfînta Cruce cu fața de masă purpurie (pe care mi-o și arată, n.a.), și a vrut să fugă cu ea. Stricase broasca, rupsese stînghea de la încuietorea ușii, am bătut-o io pe urmă la loc. Impinsese, pesemne, de ușă, forțaseră zăvorul, care cum s-au priceput, c-o rangă. A ieșit apoi, prin fereastra de la amvon, afară, în cimitirul care înconjoară biserică. Probabil că i s-a făcut teamă și n-a mai avut timp. Se grăbea să scotocească mai bine. Mă mir și io cum de nu s-a atins de icoane și de toate

gat la Dumnezeu. A venit Poliția, a luat niște amprente. Cînd s-a întîmplat asta? Chiar după hram, hramul a fost la sfîrșitul săptămîinii, am avut praznic, și de la pepiniera satului au venit

tit domni polițiști pe carte. Le mulțumim foarte mult pentru efort. Încă ceva: am aflat cum că depunerea în Gara C.F.R. Buzău ar fi fost făcută în prima zi după furt, așa încît hoțul a plecat imediat la Buzău și le-a depus la bagaje de mină, urmînd ca el sau altcineva să le ia înapoi”.

„Presupun că de-aici a rezultat teama”

HOȚII de odoare bisericesti

intrat pe fereastra spartă de la amvon. A forțat ușa și a intrat în biserică. Înăuntru a găsit, undeva, pe un raft sau pe o masă, o sticlă cu vin și a bătut-o pe jumătate”.

„Cred c-au venit după aur”

Continuă: „Sfînta Cruce, de care vorbim și care a fost fu-

celelalte. N-a mai avut timp pesemne”.

„Hoțul a trecut pe lîngă o icoană de Grigorescu!”

Mai deschis se dovedește preotul Șerpoianu: „Semn ceresc, ca o minune dumnezeiască am primit noi găsirea odoarelor. Nici nu mă mai gîndeam să le mai găsesc. Și totuși m-am ru-

mulți țigani. Ar fi bănuia și o femeie. Cum ne-am dat seama: a venit cineva și ne-a anunțat că geamul era spart. Am alergat și am văzut că ușa de la biserică era forțată. Sfînta Evanghelie, veche din 1911, cumpărată de tata, lipsea. Mai lipseau și Antimisul, Sfînta Cruce și Liturghierul, cumpărat de mine, acum un an, de la București. Duminea următoare am spus la credincioși: „Vai nouă, nu mai e Evanghelia de la părinții noștri!” Hotărît lucru, cel sau cel care-a venit la furat nu se pricepeau deloc! Aveam o icoană veche pe iconostas, pictată de Grigorescu, care este foarte valoroasă.

Colonelul a spus: „A fost o minune dumnezeiască!”

Mă pomenesc după un timp cu un telefon de la Poliția Buzău. Mă duc acolo și mi se înmînează un geamantanăș cu toate cele furate. Colonelul mi-a spus: „A fost o minune dumnezeiască”. După aproape două luni de căutări, nu mai credeam să le aflăm. Trei săptămîni a stat la bagaje de mină în Gara Buzău, sau mai mult. Cel de la bagaje, vîzînd că nu vine nimeni să ia geamantanul, s-au alarmat și-au anunțat Poliția. Poliția nu l-a găsit încă pe făptași. Iarși au început cercetări și se cam bănuie cine ar fi. Dar să vă spun cum și-au dat seama că-n geamantanul găsit sînt odoarele noastre. Io am scris pe Liturghier, după ce l-am cumpărat: „Donat de mine, preot N. Șerpoianu, 6.XII.89”. Și asta au ci-

În final, să consemnăm și depozitia sergentului major Nicolae Biscanu, ajutorul șefului de post de Pietroasele. „Într-o luni dimineață a aflat preotul Șerpoianu de spargerea de la biserică. M-a căutat și m-a găsit abia luni seara. Împreună cu el și cu încă doi săteni am efectuat «cercetarea complexă». Ridicasem niște urme cu ghips (un ghips care era cam trezit, care nu prindea la urme, c-abia-l găsiserăm). După asta, cercetarea a continuat la pepiniera din imediata vecinătate a bisericii, în rîndul muncitorilor sezonieri, dintre care majoritatea cu foarte multe antecedente penale. Am amprentat, din rîndul lor, muncitori din dormitoare. Io presupun că de-aici a rezultat teama. La cîteva zile după asta am primit telefon de la șeful judeciarului. O lucrătoare de la bagaje de mină din Gara Buzăului a observat că de mult timp nu se ridică bagajul depus. A anunțat Poliția și la biroul de bagaje s-a organizat pîndă permanentă, în civil, de către lucrătorii noștri. N-a mai venit nimeni însă să ridice geamantanul. Am presupus c-au fost înfricoșați. După urmele pe care le-am luat (de încălțăminte și amprente digitale după sticlă), presupun c-au fost cel puțin doi făptași. Cum de au primit cei de la bagaje de mină fără bon, chitanță, bagaje? Probabil că descuri mai procedează astfel. La insistențele unui cetățean, că pentru cîni minute sau contra unei sume de bani...”

MIHAIL GALĂTANU
Fotografii de SILVIU STAN

INTRAREA PRINCIPALA

CUM SĂ AJUNGI LA BALAMUC

Fotografii de
ELENA GHERA

Locatarii primelor patru etaje ale imobilului din str. Știrbey Vodă nr. 97 — Bl. 95 C — au această șansă. Șansa de a ajunge la balamuc. Desigur, tragediile sociale fac ele ceva ordine, printre muritori. Adică, să nu fim prea mulți, pe verticală. Adică, să nu respirăm aerul celorlalți. Dar cei care nu căutau, cu vîrf și îndesat, o asemenea șansă, ce ar putea face? Răspunsul este oarecum negativ: nimic! Fiindcă, „reforma guvernamentală” are nevoie de certitudini, nu de lamentări. Nu de contestații împotriva „privatizării intensive”, „reșite” de guvern. Nu împotriva faptului că dughene mici și slinoase, cu prețuri de „îți cad plombele”, te fac să parcurgi kilometri de oraș pentru a-ți cumpăra o piine, țigări, legume, alimente. Nu împotriva guvernului... Blocul 95 C a fost conceput de mult, poate a chiar fost scos din buzunarul Elenei de către mișca lui Nicu și așezat pe mi-

niatura de sistematizare, printre „indicații”, a stat de pe atunci pe planșetele vreunui institut de proiectare. Tot pe vremea odiosului, s-a materializat. Desigur, „cel mai iubit” nu avusese în vedere deschiderea de baruri la parter... Eventual, cantine de cartier. Dar vremea s-a schimbat. După Revoluție, ageri întreprinzători au năvălit. Cafе-baruri, baruri de noapte, boutique-uri! Muzică, antren! „Votați FSN și luați reformă!” Ia și tu, să ia și el, na-vă spații! Să mai spunei că sintem neocomuniști!

Pe ușa de la intrarea Cafе-barului de la parterul blocului 95 C scrie: „Program: 8—23.30”. Dar roata banilor a schimbat, natural, programul. Cam în fiecare seară, clienții nu se pot desprinde înainte de orele 1—2 a.m. Bine-nțeles, ușa se ferecă de pe la 23.30, dar ei rămîn înăuntru. A-i da afară, respectînd programul, înseamnă să îți pierzi clienții... Vi-

deo-ul și cass-ul zbiară încontinuu. Un fel de a spune „Nani-nani, puiul mamei”. Locatarii de deasupra se întorc ca niște fripturi la proțap, deasupra flămei muzicale, a muștarilor de scaune, a tocurelor de la pantofii tinerilor cutremurați de dans, a operațiilor de curățenie, cînd mesele își scîrție picioarele către dimineață... În plus, portarul de noapte, din plictiseală, mai urmărește 2—3 filme de groază pe video. În momentele de suspans, urletele „victimelor” fac să vibreze paharele în vitrinele primelor patru etaje ale imobilului.

Parterul blocului 95 C nu a fost proiectat pentru așa ceva. Nu s-a luat în calcul — de către proiectanți — nici un fel de izolație fonică, nici un fel de antifonare. Primăria însă s-a grăbit să dea „verde” directivelor guvernamentale, fără să îi pese de condițiile de repaus ale locatarii. Întîmplător, marea majoritate a acestora provin din rîndul răniților în Revoluție. Cînd au văzut că, pe lângă apartament, li s-a agățat și medalia „Cafе-bar”, și-au spus păsurile. Dar nu s-a schimbat nimic. Ba, pardon, s-au schimbat titlurile: din „Inspector principal”, d-l I. Olteanu a devenit „Controlor comercial”, iar din „Inspector șef”, d-l I. Iancu a devenit „Șef corp control”, ambii fiind lucrători la Primăria Municipiului București. Mai mult decît atât. Între cele două titluri, d-l I. Olteanu și-a dat la „NUFĂRUL” și memoria, altfel nu se poate explica cum, între noaptea de 2—3 ianuarie a.c. și 8 februarie, a „uitat” că a făcut un control la locul mai sus amintit, împreună cu d-l Osnaga, președintele Asociației pentru protecția consumatorilor. Sau, poate, rezultatul controlului era, cumva, un secret de interes național? Il rugăm pe d-l Olteanu să își explice amnezia și să consulte în acest sens Adresa nr. 195/25. 01. 1991, pe care a semnat-o. Pînă atunci, riscînd sarcasmul, le urăm locatarii din imobilul menționat „Somn ușor”, și să se țină tari, să nu ia drumul Spitalului 9, pînă ce odihna la care au dreptul nu se va reinstala...

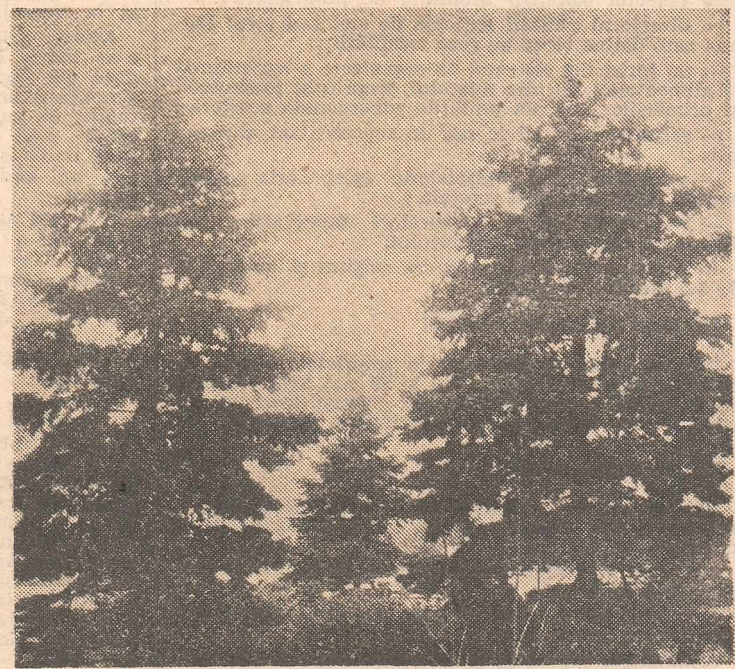
PAUL VINICIUS

BRAZII CARE PLÎNG

Sărmanii arbori! Cel mai mare nenoroc, acum, pentru ei este să crească în jurul statuielor unor personalități. În vremuri frămîntate apropierea de ele devine periculoasă. Dacă în timpuri liniștite, pe măsură ce măslinei păcii cresc, statuia războinică se micșorează, în vremuri sumbre stafia trecutului izvorită ca o aură de sfînt singeros în jurul capului de bronz ori granit crește, crește, crește, devine amenințătoare și atît de mare încît mulți adulatori se simt nitam-nisam îndreptățiți să rezeze cu cruzime crengile arborilor pentru a avea loc să se întindă în voie nevăzuta statuie. La picioarele oricărei statui de om politic este îngropată o secure a războiului. Ea prinde rugina în pămîntul peste care crește în pace deasa iarbă a uitării, dar cînd vremurile își ies din matcă precum niște ape care sapă în malurile mormintelor ori fruntariilor țârilor, ascuțișul securii iese la iveală,

rinjind nesătulă ca și craniul unui om pretins nerăzbunat. Poate Dumnezeu a blestemat chipurile cioplite pentru că, deși moarte, fără duh, stirnesc ură, patimi, minie și distrugere în neamul omenesc. „Să nu stați niciodată lângă chipuri cioplite!” ar trebui să spună acum Dumnezeu arborilor. Nu de multă vreme, la Oradea, în jurul statuii lui Szecsvay Imre, revoluționar ungur de la 1848, crengile celor doi brazi au fost retezate și cioturile albe au fost acoperite cu noroi. Iubirea față de statui naște ura față de arborii din preajmă. Statuia a fost scoasă mai în afară, mai în evidență, prin tăierea unor crengi ale celor doi brazi situați în fața statuii. Din cioturi au țîșnit acum lacrimile prelungi de rășină și mai strălucitoare în contrast cu noroiul de sub care au ieșit. Ca niște lacrimi omenești incremenite și înghețate de ger.

PAȘCU BALACI

În mai multe rînduri dl. prim-ministru Petre Roman a promis că va acorda credit aceluia care în perioada 1981—1.XI.1990 au achitat integral sau parțial contravaloarea unui autoturism la CEC, așa după cum au fost reglementările din acea perioadă, oferindu-se astfel „posibilitatea” de a-l cumpăra a doua oară, de data aceasta cu o sumă mult mai mare decît cea integral achitată, datorită scumpirii pe care a aplicat-o în luna noiembrie 1990 și retroactiv cu 1—10 ani în urmă.

Și iată că a sosit și ziua cînd, axat pe această propunere, a apărut ca o bombă anunțul în ziarul „Adevărul” din 28 martie 1991 sub titlul „Credite pentru cumpărătorii de autoturisme românești”.

Această bancă, unică prin felul său de constituire, numită de unii Banca fantomă — fiind lipsită de fonduri în prezent pentru acordarea de credite, constituie o nouă bombă, pe lângă multe altele care au apărut de la Revoluție pînă în prezent, însă aceasta cu un detonant mult mai puternic datorită felului deosebit de înflăntare.

Înființarea ei este legată de ziua de 1 aprilie, ziua păcăleliilor, însă ea va deveni viabilă numai în situația în care noi, cumpărătorii, ne vom lăsa păcăliți și o vom ajuta să se constituie prin transferarea sumelor noastre de la CEC la această bancă la care se vor adăuga și dobînzile pe care Banca le va încasa din sumele noastre depuse. De asemenea, Banca — mai solicitată ca suma inițială depusă la CEC să fie completată pînă

la 50 la sută din valoarea actuală a autoturismului la care dorim să ne înscriem și aceasta înaintea încheierii contractului de creditare. În această situație trebuie asigurată, drept gaj, pentru garanția creditului necesar o persoană salariată iar pentru pensionari gajul trebuie acordat de doi salariați.

În ce țară din lume pentru a

Dacă această Bancă română pentru dezvoltare are drept scop să acorde credite pentru procurarea de autoturisme trebuia să dispună și de fondurile necesare și nu să ceară cumpărătorilor să-i faciliteze posibilitatea înființării și dezvoltării pe spatele acestora.

De asemenea, în timp ce pentru banii transferați se acordă

dobînzile stabilite pentru creditul acordat, de 8 și 9 la sută, nu sînt definitive. Ele mai pot fi majorate și în nici un caz diminuate în favoarea cumpărătorilor.

În situația în care un cumpărător care a transferat 83 mii lei la această Bancă și va ridica un credit rambursabil în trei ani, autoturismul Dacia Ștan-

două, trei ori va constitui o greutate, de nesuportat. În această situație pensionarii nu vor mai putea întreprinde nici o acțiune, urmînd să-și scoată de la CEC banii care sînt devvalorizați.

Ce se va întîmpla cu acela care din diferite motive, nu va mai putea achita lunar suma ce-i revine la creditul primit? Salariatul sau salariații care au dat gajul vor fi cei urmăriți pentru acoperirea unor sume imense, aceștia fiind puși în situația de a li se sechestra bunurile mobile și imobile ce dețin deoarece nu vor avea posibilitatea de a le plăti.

ASOCIAȚIEI PENTRU PROTECȚIA CUMPĂRĂTORILOR DE AUTOTURISME la audiența avută pe data de 30 martie 1991 la Guvernul ROMÂNIEI, i s-a promis, că pînă la 15 aprilie, va primi un răspuns la protestul depus. În situația în care răspunsul va fi necorespunzător, Asociația îi va acționa în judecată pe factorii de răspundere care ne-au adus în imposibilitatea de a ne putea ridica autoturismul proprietate personală la suma inițială achitată.

Acest proces se va termina cu mult înainte de data limită stabilită de Bancă (31 august) pentru efectuarea transferului sumelor de către aceia care doresc s-o facă.

Ing. STEFAN CHITESCU
Președintele Asociației
pentru protecția cumpărătorilor
de autoturisme

Cumpărătorii de autoturisme nu se lasă

Guvernul DAT ÎN JUDECATĂ

putea ridica un credit de la o Bancă trebuie mai întîi să depunem noi o anumită sumă de bani pe care Banca s-o manevreze cum vrea și după urma căreia să încaseze o dobîndă de cel puțin 10 la sută, în timp ce depunătorilor le acordă numai 5 la sută, jucîndu-se cu banii noștri tot așa cum statul a făcut-o în timpul lui Ceaușescu pînă la Revoluție, iar ulterior pînă la liberalizarea prețurilor. Această Bancă fantomă numai după ce va prinde cheag de pe spatele cumpărătorilor va trece la acordarea de credite.

o dobîndă de numai 5 la sută, pentru creditul acordat aceștia au stabilit „provizoriu” o dobîndă de 8 la sută pentru o perioadă de rambursare a creditului acordat în trei ani și 9 la sută pentru rambursarea în cinci ani.

Dobînda acordată în prezent de Bancă este mult mai mică decît dobînda CEC pe termen de un an, care este de 10 la sută. Banca va realiza și pe această cale unele beneficii suplimentare tot de pe spatele aceluia care își vor transfera banii de la CEC la această Bancă. Pe de altă parte menționăm că

dard îl va costa circa 195 mii lei, iar în 5 ani circa 210 mii lei. Pentru a transfera suma de 85 mii lei este necesar ca toți aceia care au avut depuși la CEC suma de 70 mii lei s-o completeze cu încă 15 mii lei, iar aceia care au avut circa 50 mii lei s-o completeze cu 35 mii lei.

Din calculele efectuate, o familie pentru a-și plăti un credit de 85 mii lei în trei ani cu o dobîndă de 8 la sută trebuie să depună lunar circa 2.700 lei, iar în cinci ani 2.100 lei, ceea ce, în situația actuală, datorită scumpirii majorității produselor de

CURIER JURIDIC

Intrucit, după apariția Legii fondului funciar, am primit la redacție mai multe sesizări privind modul necorespunzător de constituire și de realizare a atribuțiilor comisiilor de stabilire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, redăm, în continuare, dispozițiile legale ce reglementează aceste probleme.

I. Constituirea comisiei

În scopul stabilirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în fiecare comună, oraș sau municipiu trebuie să se constituie, prin decizia prefecturii, o comisie condusă de primar, potrivit art. 11 al Legii nr. 18/1991 privind fondul funciar.

Această comisie funcționează sub îndrumarea comisiei constituite la nivelul județului, care este numită prin decizia prefecturii și este condusă de prefect.

Procedura de constituire și modul de funcționare a comisiilor sunt stabilite printr-un regulament special, care a fost aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 131/1991 și pe care, pentru înțelegerea complexității problemelor din această materie, vă recomandăm să-l consultați la sediul primăriei dv.

Datorită spațiului tipografic restrâns, redăm din cuprinsul acestuia numai unele din dispozițiile sale privind componența și competența comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor.

II. Componența comisiei

Potrivit pct. 2 din regulament, comisiile comunale, orașenești sau municipale trebuie să fie formate din:

- primarul, secretarul și agentul agricol sau un alt funcționar al primăriei;
- 10-15 cetățeni din raza fiecărei comune, oraș sau municipiu aleși de adunarea locuitorilor, care să cuprindă cei mai buni gospodari din toate categoriile îndreptățite să primească terenuri în proprietate;
- inginerul șef, contabilul șef și 1-2 șefi de fermă din cooperativa agricolă de producție al cărei teren face obiectul stabilirii dreptului de proprietate;
- directorul unității agricole de stat sau șeful fermei care deține teren pe raza localității;
- un jurist din sistemul de organizare a agriculturii și alimentației sau din aparatul propriu al prefecturii și primăriilor, ori din unitățile subordonate acestora;
- șeful ocolului silvic sau un reprezentant al acestuia;
- șeful sistemului hidrotehnic (gospodăria apelor) sau un reprezentant al acestuia;
- 1-2 specialiști în măsurători topografice, cadastru și organizarea teritoriului.

În componența comisiei se va asigura și un număr de 3-5 membri supleanți.

III. Data constituirii comisiei

Intrucit stabilirea dreptului de proprietate trebuie să se încheie, potrivit legii, până la 20 mai 1991, rezultă că, în cadrul acestui termen, dar cât mai devreme posibil, trebuie să se asigure constituirea comisiilor.

IV. Atribuțiile comisiei

Potrivit pct. 4 din regulament, comisiile comunale, orașenești sau municipale au următoarele atribuții principale:

- a. preiau și înregistrează cererile formulate pentru atribuirea de teren;
- b. solicită orice relații și date sau după caz, actele doveditoare cerute de lege;
- c. stabilește suprafața de teren ce urmează a fi atribuită persoanelor îndreptățite, precum și celelalte situații privind restituirea unor terenuri;
- d. completează, în baza datelor și situațiilor stabilite, formularistica prevăzută de lege;
- e. primește și transmite comisiei județene contestațiile cu privire la suprafața stabilită;
- f. întocmesc situația definitivă privind persoanele îndreptățite să li se atribuiască teren, cu suprafețele stabilite a fi atribuite fiecăreia;
- g. înaintează și prezintă comisiei județene, situația definitivă, împreună cu documentația necesară;
- h. pun în posesie persoanele îndreptățite a primi terenuri după validarea de către comisia județeană a propunerilor făcute.

V. Controlul respectării dispozițiilor legale

În măsura în care se constată abateri de la aceste prevederi legale obligatorii, precum și de la celelalte dispoziții ale Legii fondului funciar și ale regulamentului de aplicare a acesteia, orice persoană interesată poate face o întimpinare la comisia respectivă.

Dacă această comisie nu se conformează legii față de sesizarea făcută, persoana în cauză poate depune o contestație la comisia județeană competentă.

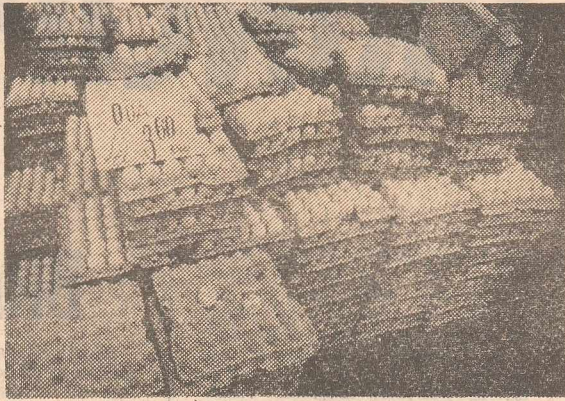
Persoana nemulțumită și de hotărârea comisiei județene, poate face plingere împotriva acesteia la judecătoria în raza căreia este situat terenul, în termen de 30 de zile de la data la care a luat cunoștință de soluția dată de comisia județeană.

CORNELIU OLTEANU ■

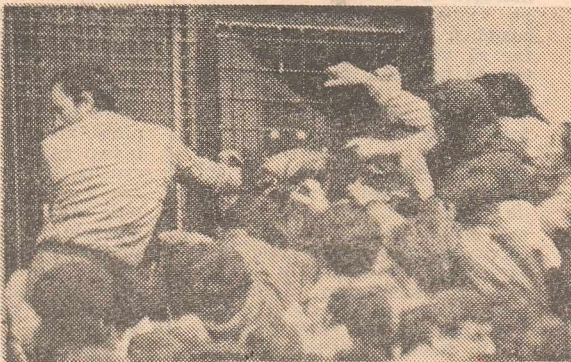
Cumpărați o virgulă?

Chiar dacă întrebarea vi se pare absurdă, să știți că o virgulă poate

fi mult mai utilă decât vă închipuiți. Deci, mult folosită virgulă a apărut destul de târziu în uzul curent. La întinirea dintre secolele XV și XVI editorul și tipograful venețian Aldo Manuzio introduce pen-

Cauză și efect

Fotografii de GIG MOTOIANU ■

tru prima oară virgula într-o carte tipărită de el la Veneția.

Astăzi, orice text ni s-ar părea de neînțeles dacă din scriere ar lipsi simpaticul semn de punctuație. Se cunoaște chiar cazul cind o virgulă pusă unde trebuie a salvat un condamnat la moarte.

Dar iată și situația pe care ne-o semnalează domnul Ion Marinescu, comuna Gurasada, jud. Hunedoara, din care reiese câtă dragoste au gestionarii privatizați pentru acest semn de punctuație.

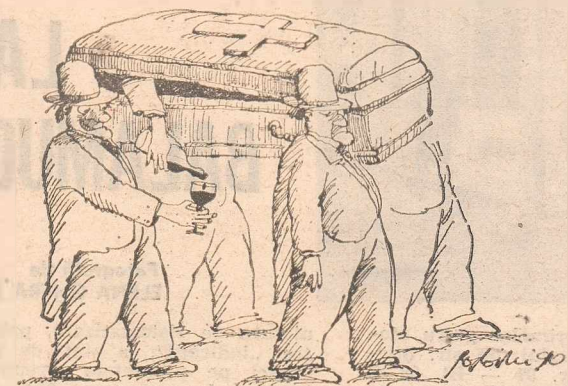
„În ziarul independent al județului Hunedoara «Cuvintul liber», nr. 337, din 2 aprilie 1991, a apărut «o chestie nostimă», cu o tentă de interogație și exclamație, intitulată «O virgulă nevino-vată» (?), spusă de primarul orașului Călan, Leontin Petroescu «spre a fi și altora de învățatură de minte». Marea surpriză a «notei» e că gestionarii privatizați, din localitate, au folosit în avantajul lor comercial semnificația semnelor de punctuație.

Mă bucur nespun că primarul-inginer — un fost elev de-al meu, excelent ucenic al limbii române — i-a prins, pe evazionistii avantajelor stilistice, cu virgula în sac. Iată despre ce este vorba: o parte din cei care s-au privatizat a solicitat, în cereri, eliberarea de autorizații pentru «desfacerea de băuturi răcoritoare», însă, după obținerea acestora, descurcăreții, cu o simplă virgulă, pusă acolo unde trebuia (între cuvintele băuturi și răcoritoare), au obținut „dreptul” pentru, de data aceasta, «desfacerea de băuturi, răcoritoare», cu alte cuvinte posibilitatea ca să vîndă două produse pe spatele unei biete virgule. Senzațional, nu? Și, cum să nu fie? dacă pînă și semnele de punctuație au ajuns comerciale pe taraba gestionarilor. Ce n-au învățat ei într-o viață de școală, au prins într-o clipă de privatizare.

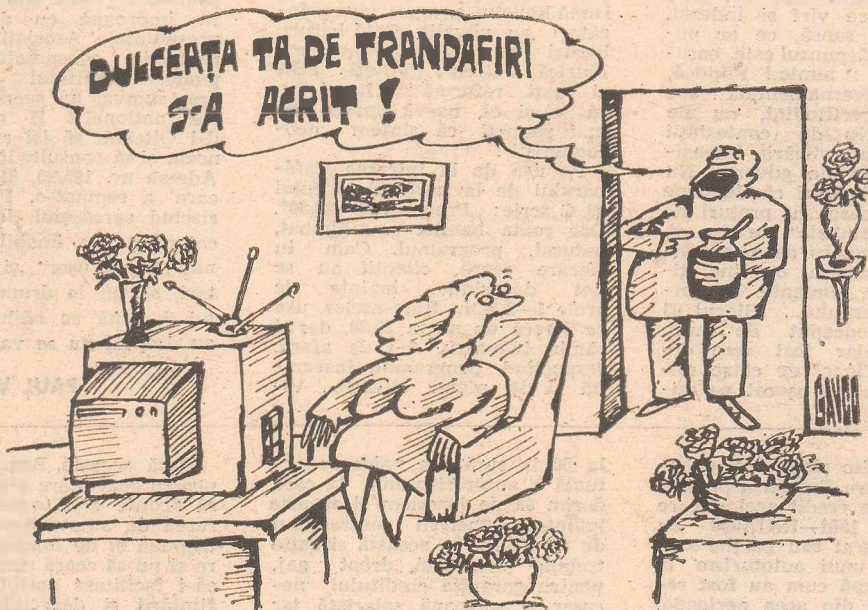
Și cînd te gîndești că

Desen de M. ALEX. ■

Desen de CONSTANTIN GAVRILĂ-GAYCO ■

Desen de RADU POPOVICI ■

Operațiunea „Satele românești” continuă?

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

● „Flacăra” nu ia în considerare scrisorile anonime și nu primește acte originale. Scrieți-ne cit mai concis. Și nu uitați să vă iscăliți. Precizați eventual telefonul unde vă putem găsi. Audiențele se țin zilnic între orele 11-14.

Fotografie de GIG MOTOIANU

Virstele primăverii

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR

Grija nouă
e cea veche

La redeschiderea lucrărilor Constituantei — după 11 aprilie 1991, moment în care președintele Iliescu, conform legii electorale, ar putea dizolva adunarea — noua grijă a domnului Birlădeanu e... tot cea veche: sint, oare, prezenți în număr suficient membrii Adunării Constituante? De unde se poate deduce că par-

lamentarilor noștri — sau unei anumite părți — nule pasă nici cit negru sub unghie nici de Decretul-lege 92/1990 și termenele fixate, nici de președintele Iliescu, iar în ultimă instanță, nici da Constituție.

Marfă rară

Că România e țara tuturor posibilităților, s-a mai spus: că la noi se vinde și se cumpără orice, iarăși știam: că sint din ce în ce mai multe glasuri care ex-

clamă pe diverse tonuri de minie: „Era mai bine pe timpul lui Ceaușescu“, începe să nu mai mire pe nimeni. Dar, că vom putea citi, negru pe alb, la „Mica publicitate“: „Vind Omagiu“, asta, trebuie să recunoaștem, nu ne-ar fi trecut în vezi prin cap! Se vede treaba că e chiar marfă rară, de vreme ce un alt anunț precizează: „Vind Omagiu pe valută“. Ți-i și imaginezi pe mulți, mușcându-și pumnii pentru necugetatul gest de a fi pus pe foc „Opere“ și „Omagii“. Și, doar li se spusese, vreme de două decenii, cit e de genial! În sfârșit, nu mai așteptăm decit să apară la vinzare și portocalele. Poate se organizează chiar o licitație, mai știi?

Cui folosește
legea presei

Spiritele s-au calmat, se pare că am scăpat iarăși de legea menită a înțepeni condeie. Evident, nu-și face nimeni iluzii că s-ar fi renunțat de tot la apriga dorință de a se pune botniță. Ne tot întrebăm, însă, ce a determinat rapida retragere în noul asalt împotriva libertății presei? Spiritele agitate pînă la paroxism de scumpirea fără precedent a vieții? Opinia internațională — abia calmată, dar nu de tot convinsă după „mimeriadă“? Ori s-a gîndit cineva și la faptul că, singura „viață politică“ — atît a partidului de guvernămînt, cit și a celorlalte, nu există decit pe hirtie? Păreri, opinii, critici, proiecte de viitor apropiat ori mai îndepărtat, rămin vorbe goale, presărate în paginile gazetelor de tot felul. Personalitățile politice — ori din cei care se cred așa ceva — fac declarații, opozanții îi critică, zicînd că nu e bine, iar românul citește și nu mai știe ce să creadă, așa că nu mai crede nimic. Lui îi merge din rău în mai rău și, oricum, indiferent ce, cum sau cit se scrie, tot nu se clintește nimeni și nimic din loc. Cerneala continuă să curgă, puterea ne ametește cu explicații de neînțeles, partidele de opoziție lasă impresia că luptă din greu, tot ceea ce nu convine se cheamă „speculații ale presei“, omului îi trece vremea cu ziarul și mai uită de ne-cazuri, iar în țară se afirmă că există democrație. Cui ar folosi o lege a presei?

Ca-n Texas

„De vreo săptămînă avem și noi piscină. Nu e chiar așa adîncă, să poți sări în apă de la etajul 3, dar, în schimb, cred că e mult mai lată decit a familiei Ewing, pentru că ține cit intersecția. Bucuria copiilor: bărcuțe de hirtie, curse de traversare cu apa pînă-n briu, exerciții de mers pe picioroange. Cite o mamă, il mai certa la început pe-al ei, de frică să nu scape, dracului, pe vreo gură de canal. O linișteau vecinele: cum să scape, dacă-s infundate. că d'ăia s-a făcut și lacul! Singur administratorul nu se poate bucura în liniște

De la coadă
adunate

Ah, convenția!

— Nu ți se pare c-a început să se organizeze o opoziție mai serioasă, domnule? Era și timpul... Altfel, ne mîنینcă guvernul ăsta fripi!

— Știi ce? Să stabilim o convenție: nu mai vorbim de politică la coadă.

— Și de ce altceva să vorbim?

— Sint destule! Putem să vorbim despre vreme.

— Că bine zici! Slavă Domnului că mai plouă, poate așa 'om avea și noi apă. În nădejdea ălora de la primărie, vezi, nu te poți lăsa deloc. Un oraș întreg n-are strop de apă și ei declară la TV că nu-s probleme. Mint, dom'ne, de sting! Da' ce mă mir eu de ăștia mititei cînd ăia mari...

— Dom'ne, eu te rog respectuos să respecti convenția. Lasă astea! Mai bine zi cum merge treaba la slujbă?

— Ce treabă? Nu vezi că stau acasă? Cică nu se muncște. Uite, eu vreau să muncesc și n-am ce. Crezi că mie-mi convine să stau cu 50 la sută? Păi, dacă fabrica e a statului, de ce nu-i dă statul ce-i trebuie?

— Dumneata nu vrei de loc să respecti convenția!

— Păi, dacă m-ai întrebat?

— Bine, bine... Ce-ți face familia?

— Prost! Pe nevastă-mea au pus-o pe liber.

— Aoleu!

— Mda! Acum umblă, doar-doar o găsi ceva de lucru... Așa, cînd îl ascuți

pe domnu' Roman cum e cu economia de piață, sună frumos, da' cînd ai un șomer în casă, parcă nu-ți pică bine. Că povestea cu protecția...

— Dumitale, vorba domnului Tatulici, pot să-ți flutur și-un tramvai, că tot nu respecti convenția! Copiii ce-ți fac?

— Ți-a micu' e bolnav și n-am găsit un piramidon în tot orașu'...

— Bătrînii cum o mai duc?

— Ai mei trag de pensie și de cînd cu liberalizarea au intrat și-n economii...

— Și socrii?

— La țară, e jale! Lasă că s-a dat legea cu pămîntu' cînd s-a dat și s-a făcut cum s-a făcut, da'în comisiile alea sint numai escroci! Ce s-o alege de noi... de țara asta...

— Dom'ne, te mai rog încă o dată să respecti convenția!

— Ce convenție e asta? Cînd vrea să spună omu' un adevăr, să-l oprești. De unde ai mai scos-o?

— N-am scos-o eu, l-am auzit pe domnu' Tatulici, pe programu' doi.

— Ți-a cu tramvaiu'?

— Da. A chemat niște revoluționari, să facă împreună scenarii de revoluție. Cum dădea unu' să zică ceva, mai așa... ce nu convenea... numai ce le zicea domnu' Tatulici: „Vă rog să respectați convenția“.

— Păi, din cite înțeleg eu, convenția asta era să nu se spună!

— Cam așa ceva.

— Și care a fost scenariu?

— Să se respecte convenția.

LIANA TATOS

Chiar să fie victorie?

Fotografie de GIG MOTOIANU

de peisajul lacustru: „Ce facem, că s-a umplut subsolul? Ni se îmbolnăvesc copiii! Nu poți deschide geamul de putoare! N-ai pe unde ieși din casă. Sub ploaia de reclamații, se apără cum poate: „Am fost, am vorbit. N-au mașini, n-au oameni. „Un locatar cu idei și reflexe de pe vremuri, are o soluție: „Hai să chemăm Televiziunea!“ „Administratorul, se ia cu miile de cap: „Imi dau demisia! Faceți ce vreți, dar fără mine! Păi, dacă se vîd ăia la TV, nu mai vin un an. Eu sint pătîit...“.

P.S. Mă bătea gîndul să nu scriu la gazetă ce mi-au povestit prietenii mei, să nu le fac vreun rău bietilor oameni. M-au liniștit tot ei: „Scrie fără grijă, că nu identifică ei, nici dacă-l angajează pe Grăsanul din serial. E, cum ai striga în fața unui bloc „Madam Popescu“ — ies treizeci de capete. Păi, știi mata cite bălți de astea sint prin București?

Grupaj realizat de
LIANA TATOS

POȘTA REDACȚIEI

IOAN BALTARETE — Oradea, str. Decebal, nr. 1, ap. 22: În baza autonomiei universitare, instituțiile de învățămînt superior pot percepe taxe pentru susținerea examenelor de admitere — 1991, în cuantumul sumei de 1000 de lei. Pentru contestațiile înregistrate în termen legal, pot fi, de asemenea, percepute taxe.

Este posibil să apară, începînd cu anul de învățămînt 1991—1992, taxe pentru prezentarea la restanțe.

NICOLETA SIMPETRU — Făurei: Direcția pentru sistemul salariilor în sectorul public și regii autonome, din cadrul Ministerului Muncii și Protecției Sociale, la apelul nostru vă dă următorul răspuns: „Salariile care, potrivit Decretului-Lege nr. 31/1990, se află în concediu plătit pentru îngrijirea copiilor în vîrstă de pînă la un an, primesc în această perioadă o indemnizație de 65% din salariul tarifar lunar.

Ca urmare, și suma fixă, reprezentînd indexarea salariilor, de 750 lei, reglementată prin Hotărîrea Guvernului nr. 1163/1990, se acordă în aceeași proporție“.

HORIA SEȘAN — Brașov, str. Morii, nr. 1: Direcția de muncă și protecție socială — Brașov răspunde în felul următor solicitării noastre: „La scrierea domnului Seșan Horia, înregistrată la dvs. cu nr. 1311/30.07.1990, vă comunicăm că petentul a primit decizie de pensionare în luna iulie 1990, iar primele drepturi bănești în luna august. În prezent pensia este plătită la zi“.

ELENA GRECESCU

ÎN NUMĂRUL URMĂTOR:

Senatorul

IONEL SĂNDULESCU:

„Data viitoare cu cine voi sta
la pușcărie?“

Să aerisești și să vinturi conștiințele tulburi. Așa, la lumina zilei, precum căpășinile de varză puse la murat, toamna. Să cercetezi, pus pe fapte mari, urmele iscate de pașii mărunți și repezi către alienare. Unde să descoperi acel estuar imbolnăvit al ființei prin care se scurge în neant rațiunea, pudoarea, demnitatea ? !...

Pentru unii, a se privi singur în oglindă e o adevărată osindă. Pentru alții, nașterea însăși. Puși față în față, părinții și fiii năpăstuiți fac să se-ncingă aerul — un întrefier al rușinii, al remușcărilor și urletelor slobozite pe dinăuntru. Un plins neauzit, ca un condens cald pe dinapoia reținei. Miracolul paternității, răsucit violent spre acel fals și absurd privilegiu, care nu mai încapă nici în cuvinte. Iată, viața își dezvoltă uneori și negativele. Hide, sinistre.

Tată — fată, tată — fată ; o dată, de două ori, de cinci ori. Și incestul care îngroapă copilăria.

Undeva, cîndva, ca-n tîlme

O peliculă rece și tăioasă, care despică imaginația. Care și-ar putea localiza lesne desfășurarea, nu însă fără riscul nepermis de-a suprima și ultima șansă de demnitate acestor fete nespuse de triste.

Așadar, undeva în Capitală, în cartierul Militari, la etajul opt. Într-un bloc sumentat la exterior cu stridentă, ca o bătrinică scâpătată. Într-o aglomerare anostă de cutii betonate, străzi ciupite, pilcure de verdeată și locuri de joacă incropite. Undeva unde casa scârilor e tot timpul neluminată și muzezeala te invită la tuse,

unde cușca liftului obosește des, unde miroase a tocăniță, scrobeală, gogosi, unde gheana se infundă mereu și peretii poartă pe piept mici obscenități scrijelate. De-ăici, de la opt, însuși Icar și-ar fi dorit poate să zboare.

Cele cinci fete ale familiei C. intră în cameră mai mult pe tăcute, sfioase și stingher-zimbărețe, de parcă teama de necunoscut li s-ar fi cuibărit în suflute de cu seară. Haine ponosite, străvezii și aproape murdare, scăfirii ciufulite, ochi scrutători, ițiti a-nțelegere, trupsoare firav înălțate, linii de așteptare intersectate pe chipuri și un car de tăcere răsturnat pe umerii înguști ai copilelor desculțe.

Mihaela, Mioara, Valentina, Crina și Sanda. Numele lor se-nșiruie precum denumirile populare dintr-un tratat despre flori. În ordinea descrescătoare a virstelor : 15, 13 și jumătate, 12, 9 și jumătate și 3 ani și jumătate. Dincolo de ușoara paloare a feței, viața le-a cusut de colțul buzelor zimbete ușor contrafăcute — o lecție-șnur despre „comportarea în societate”, despre zidul tencuit, necesar, anume prea înalt, după care fiecare trebuie să ne dosim ghinioanele, nefericirea.

O lucrare de optimism la vederea prăjiturilor ; un licăr de izbîndă. Azi ne-a suris norocul — citești pe mina lor satisfăcută, în tremurul neobservabil al linguritei cu care blatul insiropat vine spre buze, bucălele cu bucăle.

„Mama e mică, nu ajunge !”

Este ora zece și jumătate dimineața. Fetele, singure, cum în general s-au obișnuit să rămînă. Unde e mama ? Mihaela : La piață ; s-a dus să cumpere de-ale gurii, leuștean... La ce oră a plecat ? De la 7 și jumate. Și nu s-a întors nici acum ? Nu, fiindcă face piața în Crîngăși ! De ce a-șolo, cînd Piața Gorjului e la doi pași ? E mai ieftin acolo ? — n.a.) Face des piața mama ? Des. Voi ați mîncat azi ? (priviri ușor speriate îndreptate la unison către mine). Valentina : Da. Am mîncat piine cu unt. Ieri am mîncat varză cu jumări și ciorbă de cartofi. De unde unt ? Mioara : Mai aduce din cînd în cînd

INCEST ÎN HOHOTE

mama sau tata. Și voi ce faceți singure, toate cinci, în vreme de vacanță ? Mihaela : Stăm în casă și ne jucăm. Cum ? Păi, jucăm cărți, avem patru păpuși... Televizor aveți ? Nu. Radio ? Nu. Casetofon ? (Fetele privesc în pămînt.) Una din ele, mai curajoasă : Am avut, dar a venit tata o dată beat mort de la nașa și l-a fărîmat. Și vă plăcea muzica ? În cor : Daaa ! De citit, citiți ceva ? Cea mare, Mihaela : Mai aduce tata ziare din vreme-n vreme și mai citim. Și ce-ți place mai mult ? „Politia română”. De ce ? Așa, că-i prinde pe hoți, pe criminali... Povesti ați citit ? Mioara : Da ! Care-l ultima ? „Domnu' Goe”, de I.L. Caragiale. Ce film ați văzut ultima oară ? (Liniste mormîntală.) Iși ia inima în dinți, Mihaela : Mie

calificat la una din întreprinderile poligrafice ale Bucureștiului. Cu un salariu de vreo 2400 de lei pe lună, cu compensația actuală și mai ales cu alocația copiilor, încearcă să ducă pe mai departe destinul nenorocit al familiei sale, alcătuită din 7 guri. Soția nu muncește, fiindcă trebuie să aibă „grijă de copii”. Absențe dubioase de acasă, cafeluțe pe la baruri, cite-o cunoștință, în fine, mult trimbitată piață... De ce nu încercați să vă găsiți o slujbă ? Mama, Jana C., în vîrstă de 36 de ani, privește în gol și după citeva clipe își formulează răspunsul : Am tot încercat eu, de vreo trei ori, pe la Apaca, pe la Suveica, da' nu merge. Cînd ai atîția copii... Și cum vă descurcați ? E groaznic, dom'le, da' ne zbatem. Le-am obișnuit pe

de orice. Fetele privesc resemnate dea. Vă iubește tata ? (Nici o soapă pedepsește ? Mioara : Uneori. Cînd încuie în baie cu lumina stinsă. Vă Ne mai și bate. Pe toate ? Nu. Că favorită. De ea nu se prea atinge. D Vă amintiți să fi fost vreodată la p (Mihaela și Mioara pălesc brusc. Credeți în Dumnezeu ? Mioara : Eu Dumnezeu nu acceptă minciuna. Mihaela : (începe să plîngă în Cum a fost cu tata, atunci ? (Nimic cite un alt hohot, înghițit pe după palmelor). Cu eforturi supraomenești din fete recunoaște : NE-A FORTA FACEM PROSTII. MIE MI-A ZIS ÎN GURĂ, CĂ ACUM JOS NU ÎN (Plînge. Fără să-mi dau seama, ci plîng și eu. Sau poate că urlu). f-ă-c-u-t-o ! Două din fete clatină murător din cap, confirmînd. Tu, mine m-a silit, dar n-am vrut nici în tul capului ! Ați dat declarație a Mihaela : Da, eu. S-a supărat îng și mi-a zis că de ce am dat, că la MI-O BAGĂ PE TOATĂ ! De puține ori mi s-a părut că m buș, că mi se face rău fizic. Și cînd ? Cînd am în fața ochilor ar viu al copilăriei, visul frînt, pingă nește, ucis la infinit...

Și-apoi, ce ? Numai vorbe

La vremea respectivă, pare-se, s-a ocupat de „caz”. Adică l-a „scu binîșor pe nenorocit, l-a chemat la ne, l-a potolit. Cercetarea penală net eclipsată de decretule de amnist grațiere pogorite blind peste creș infractorilor de către apostolul din nicești. La urma urmei, ce să-i faci asemenea accident genetic ? !... Să-și rafina perversiunile dincolo de grati lase muritori de foame cinci fete stizate și traumatizate psihic de inc ența paternă ? Se spune că „somn tiunii naște monștri”. Nu doar atît ciul însuși îi naște, lipsa de cultur brele instinctelor animalice.

S-a făcut tîrziu. Poate două-trei amiază. Nu mă simt în stare să cob liftul. Pe scări mă ajunge Mihaela, rînd o sacosă goală. Ieșim din scară cului împreună. Ce vrei să te faci -vei fi mare, Mihaela ? Ingineră. D cum, unde te duci ? — întreb într-o ră. (Fata blonzie mă privește prelu calcă pe alea de pămînt ca-ntr-un

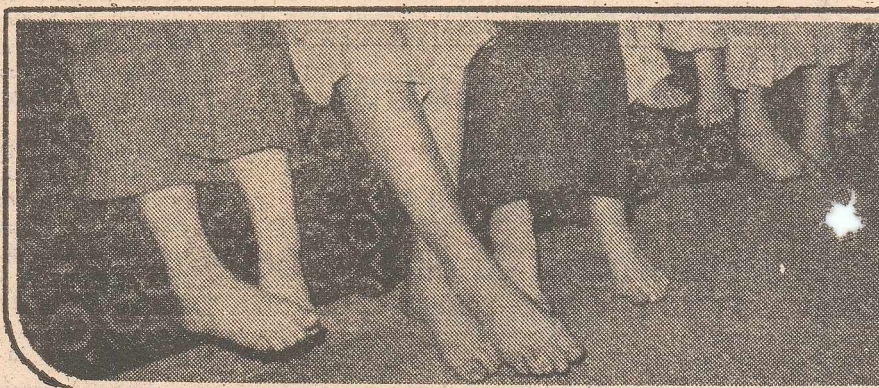

Fără cuvinte, fără drști de apel

Apartamentul familiei C. arată jalnic. Paragină generală, pereți coșcoviți ; o servanță, o vitrină, scaunele, patul distrus în care dorm patru dintre fete laolaltă și din care se trezesc mai obosite ca înainte de culcare. Dormitorul e rînduit așijderea. Una din camere a rămas goală. Din lipsă

de tristețe afînată.) Mă duc în piață iau leuștean. Păi, nu ziceai că m Eh, mama n-o fi găsit ; eu știu mai t — și o rupe la fugă să nu îi mai d șesc hohotul.

CRISTIAN PAVI
Fotografii de
GIG MOTOIAN

„Pe bărbat-meu îl am la mîină !”

Respectivul tată se numește Eugen C., are 34 de ani și lucrează ca muncitor ne-

Mutter Courage

Corina Costache are 5 ani și nu s-a jucat niciodată, fiind ținută în căruciorul ei de copil handicapat. Se bucura privindu-i pe ceilalți copii jucându-se, până cînd a înțeles din cruzimea lor ingenuă că ea nu-i toți oamenii. Și atunci, fărura ei micuță s-a răzvrătit: „Mai bine nu mă mai nașteam” i-a spus într-o zi mamei, care s-a cutremurat. Cînd vorbește, Corina o face cu un fel de resemnată cumințenie, cu o intonație împăciuitoare. Din cauză că stă mai tot timpul în casă are o paloare care face ca fața ei de o rară frumusețe să aibă un aer ușor trist. Aflată atît de mult în preajma mamei, vede cît de mult trudește aceasta pentru ea și pentru Marian, fratele mai mare. Căci ei sînt orfani de tată (mort acum doi ani, în somn). Văduvă la numai 32 de ani, Dorina Costache nu dispune de nici un venit în afara pensiei de urmaș a copiilor (2.200 de lei), și asta în plină ofensivă de liberalizare a preturilor. Scăzînd cheltuielile pentru chirie, întreținere, lumină, abonament RTV, rație și pine (aproape 1.400 lei lunar), îi mai rămîn 800 de lei, din care nici nu știe ce să cumpere mai întîi. Pe 15 aprilie ar fi trebuit să meargă cu fetița la Sanatoriul Desnea, unde urmează să facă un tratament recuperatoriu de cîteva luni dar n-a mai putut face rost de bani de drum

— Ce-ți place ție, Corina, cel mai mult?
— Cel mai mult îmi place să ies afară și să mă uit cum se joacă copiii. Dar nu întotdeauna, pentru că unii își bat joc de mine...
— Cum își bat joc de tine?
— Se strîmbă, rid... Își bat joc că sînt așa cum sînt și că stau în căruț.

(1.000 de lei dus-întors) și de spitalizare. A bătut la toate ușile: la Asociația Handicapaților, la fondul „Libertatea”, la Ministerul Muncii. Ce-i de la fondul „Libertatea” i-au spus că nu e de competența lor, au chemat-o

anul trecut a lucrat la domiciliu ca angajată a unui atelier de materiale de protecție, dar acesta s-a privatizat și a renunțat la serviciile ei, tocmai pentru că e un om cu probleme. A erezut că-l poate îndupleca pe

CITEȘTI ȘI ȚI SE RUPE INIMA

însă să-i dea niște pachete cu cadouri, pe care însă, atunci cînd s-a dus să le ridice, nu le-a mai găsit, cîcă se pierduseră, așa că a fost invitată să-și aleagă niște hanțe din cele care n-au mai tentat pe nimeni. De la Ministerul Muncii i s-a răspuns că nu există încă nici o lege care să prevadă vreun ajutor pentru insoțitori. Pînă

șeful atelierului, un oarecare Crăciunescu, și s-a dus cu fetița în brațe, doar-doar i s-o înmuia acestuia inima la vederea micuței oropsite, dar s-a întimplat exact pe dos. A încercat, o perioadă, să facă lucrări de croitorie (pijamae bărbătești), dar cum pentru o pijama nu-i plăteau decît 15 lei, într-o lună abia ciștiga 600 de lei.

„Banca” doctorului Dumitru

Cît despre boala Corinei, nu știe ce să mai creadă. Pînă la 5 luni părea un copil normal, chiar robust. Poate că unde a avut ghinionul să se nască exact în perioada efectului Cernobil sau poate unde i s-a făcut primul vaccin anti-polio pe fondul unei răceli... Cine știe? Oricum, avînd experiență de la primul copil, mama și-a dat seama că fetița nu făcea progresele motrice caracteristice vîrstei, dar s-a mulțumit cu explicația medicului de cîrcă: copilul e mai „leneș”, pentru că e supraponderal.

Cînd fetița avea 9 luni, imobilismul ei n-a mai putut în-

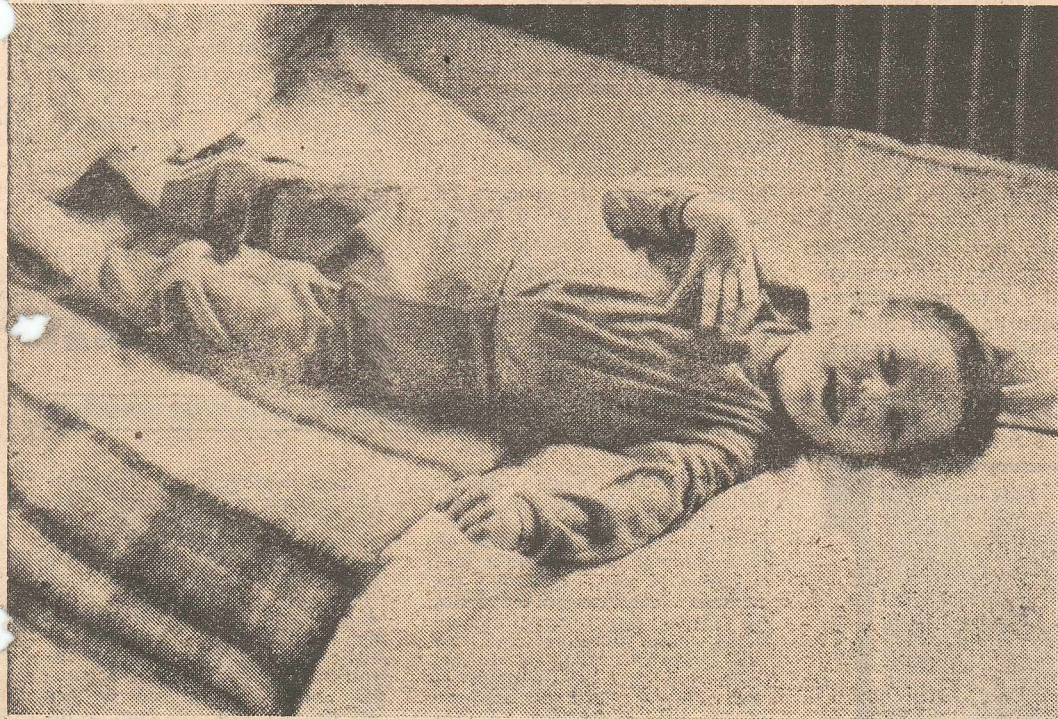
stăruit-o „să stea în banca ei și să nu mai umble pe nicăieri cu fetița, că nu există nici o șansă, e complet irecuperabilă”.

Ca să se știe

N-am scris acest articol numai pentru a oferi cititorului o altă porție de suferință omească, care nici priză la public nu mai are în ultima vreme, căci prea e multă și prea peste tot. Am vrut să se știe că handicapații nu sînt doar cei internați în școlile speciale. Vizitați, de curiozitate, Centrul de Recuperare a copiilor handicapați neuromotor din strada Avrig 72 și veți întîlni zeci de părinți veniți să obțină un loc în acest spital cu numai 50 de paturi, cu o dotare aproape primitivă, cu o sală de gimnastică în care aparatura e atît de degradată, că te și miri cum de mai funcționează și cum mai reușește să aibă vreun efect benefic asupra acestor copii năpăstuiți.

Am mai vrea să se știe că se tot lucrează de vreo 6 luni la un proiect de lege privind ajutorarea handicapaților și a familiilor acestora, că Asociația Copiilor Handicapați nu are de nici unele, deși, după spusele domnului profesor doctor Dan Ionescu, el însuși părintele unui copil handicapat, 30 la sută dintre ei ar putea fi integral recuperați dacă li s-ar crea un minimum de condiții.

VALERIA DORNEANU ■

ANTOLOGIA UNEI AMARE CELEBRITĂȚI

După extraordinara intrare în atenția opiniei publice și a lumii politice de pretutindeni prin evenimentele tragice și eroice din decembrie 1989, România a tulburat conștiințele acestei planete prin două excepții de la regula existenței civilizate.

Prima a fost invazia minerilor în București — o imensă tragedie ce a adus țării incommensurabile daune morale și politice.

A doua excepție a venit tocmai pe acest fond de disperare, de disoluție, și a revelat lumii întregi o „subterană” neștiută, un univers ce chinuie ca o picătură chinezească și cu ale cărui imagini stăm în cîrcă, niciodată îndeajuns izbăviți. Handicapații din România, uită de noi cei de aici și de Dumnezeu nostru prea grăbit și orbit de patimile noastre multe, au bulversat zeci de

milioane de conștiințe de pe toate meridianele.

Cei mai pedepsiți dintre noi toți — fără să fie vinovați măcar cu o lacrimă, deoarece adesea nici nu știu să plîngă sau le-au secat izvoarele lacrimilor — au găsit, spre rușinea noastră, spre jena noastră fără de margini, suflete caritabile la mii și mii de kilometri de stabilimentele în care noi i-am închis și i-am uitat, lăsîndu-i pradă prăbușirii definitive...

Fotoreporterul revistei „Flacăra” a intrat cu aparatul de fotografiat într-un cămin de copii handicapați. A declanșat declicul și s-a cutremurat. A dat geană înlăcrimată și ne îndeamnă și pe noi, cei regăsiți întru Dumnezeu cel milostiv, să facem același lucru.

Să privim aceste fotografii amintindu-ne că ar putea fi vorba și de mult încercata

noastră nepuțință. Acești copii nu merg, ci sînt condamnați să se tîrască...

EUGEN MIHAESCU ■

Fotografii de CRISTIAN CALUGĂRU ■

Mă voi fi iarăși...
ce a fost și mai mult
desertat...

Motto: „Mă voi fi iarăși...
ce a fost și mai mult
desertat...” — pe prima
pagină a zărilor extremiste
bucurești... a fi devenit
deiva... „venerabilei”
instituții... sub teroarea
apropiată de secol,
poporul... inoculându-i cu
de-a sîrma... Desigur,
Petru Ră... marele român și
domnitor... al acelor cuvinte
—, nu are nicio vină pentru
secolul din contextul istoric
și utilizarea... care le-au găsi-
t-o anumite... infierbintate.

Afirmatia pe care o conțin ex-
primă însă, cu fidelitate, atît
fantasticele capacități de rezis-
tență și regenerare ale acestor
rădăcini otrăvitoare, cît și obiec-
tivul întîm-ărzător al institu-
ției care le acoperă, și anume,
acela de a monopoliza puterea
și a ține sub controlul său to-
tul. Dar să precizăm starea de
lucruri.

Deși confruntată cu adoptarea
mult întîrziată a unor legi im-
portante privind economia și
viața socială a țării, ordinea de
zi a lucrărilor parlamentare a
fost devanșată, încă înainte de
vacanța de Paști, prin introdu-
cerea forțată și cu prioritate
a două proiecte de lege: Legea
siguranței naționale și Legea
privind organizarea și statutul
Serviciului Român de Informa-
ții (SRI). Cel care a insistat pen-
tru această modificare, din par-
tea guvernului, a fost chiar d-l
Adrian Severin, ministru asis-
tent al primului ministru înșar-
cinat cu reforma economică și
relațiile cu Parlamentul. Lesne
de înțeles că acestul demers
venit de la de sus are la
bază ideea că odată cu sosirea
primăverii și contextul de-
zastrelui economic în care ne
împotmolim tot mai mult. Pu-
terea prezintă să va fi confrun-
tată cu un val de convulsii so-
ciale. Or, în aceste condiții
aceste două legi, aparatele de
forță ale Puterii vor primi ver-
de pentru acțiuni de preîntîm-
pinare și de controlare a situa-
ției, asigurînd astfel liniștea
emanațiilor. De-a o seamă de
parlamentari și-au exprimat
teama cu privire la conținutul,
atribuțiile, structura organiza-
to-rică și modul de încadrare ale
SRI. Și au perfectă dreptate,

fiindcă traseul postrevoluționar
al SRI prezintă numeroase ne-
bulozități și eclipse care au da-
rul de a-i înfricoșa pe oame-
nii de bună-credință.

Istoria începe cu Decretul-Le-
ge privind trecerea fostei Secu-
rități și a M.I., în subordinea
armatei. A doua zi — cum era și
firește —, M.I. s-a separat de
Securitate și de armată, deve-
nind departament de sine stă-
tător pentru asigurarea liniștii
și ordinii publice. Acest lucru
a corespuns aspirațiilor poporu-
lui. Incorporarea Securității în
structurile organizatorice ale
Ministerului Apărării Naționale

scăpat pe deplin, deși declara-
ții în acest sens s-au făcut, sla-
vă Domnului! Relevant este
faptul că, imediat după intra-
rea în vigoare a Decretului-Le-
ge 118/26.03.1990, tovarășii Măgu-
reanu, Stan, Drăgoi, Bulea,
Spătaru și alți corifei din vir-
ful piramidei fostei SECU lu-
crau de zor la constituirea nou-
lui organism de securitate ale
cărui titlaturi și nume de bo-
tez sînt de onomastică occiden-
tală, dar structura interioară,
concentrările ideologice și meto-
dologia de lucru sînt identice cu
cele ale așa-zis „defunctei”
SECU. Acest lucru s-a concre-

diversiuni și dezinformare, oa-
meni care au contat enorm în
obținerea rezultatului alegerilor
de la 20 mai 1990 și care, încă
de pe acum, lucrează pentru
„reusita” alegerilor din 1992. Cît
despre spiritul „democratic” ce
caracterizează activitatea SRI,
există deja suficiente dovezi de
„simpatie” ale acestei instituții
față de partidele de opoziție,
presa de opoziție și independen-
ță, organizațiile civile, sindaca-
tele, cultele etc., aproape „tot
ce mișcă-n țara asta” — vorba
poetului —, pentru a nu ne mai
face iluzii.

Desigur, trebuie să avem un
aparatură specializat pe probleme
de informații și contrainformații
axat cu precădere pe activitatea
de contracarare a influențelor
nefaste din exterior, dar orga-
nizarea internă a SRI contrazi-
ce această prioritate, compari-
mentul de informații interne
fiind amplu și cuprinzînd în
sectorul său de activitate întreaga
viață economică, științifică,
tehnică, politică, socială și con-
fesională. În acest sens, ponde-
ra nu o are contraspionajul,
ci spionajul și manevrarea
populației, o amploare deosebi-
tă luînd ascultarea și înregistrarea
convorburilor telefonice, vi-
olarea corespondenței, constitu-
irea unor partide-anexe ale Pu-
terii — care sprijină din umbră
diversiunea etnică, încurajarea
presei ultra-naționaliste, disen-
siunile sociale, deturnarea și in-
fluențarea unor lideri sindicali
mai slabi de înger etc., pentru
a controla și înăbuși elanul re-
formator. Surprinzător, se che-
lutează sume exorbitante din bu-
getul statului — în lei și valu-
tă —, pentru întreținerea unui
imens aparat neproductiv și, în
multe sectoare, inutil. Pentru
fiecare județ revin aproximativ
100 de cadre SRI (ofițeri, sub-
ofițeri, personal civil), cu o do-
tare tehnică de transmisiuni și
auto care depășește cu mult ne-
voile curente. În diviziile apa-
ratului central, în serviciile și
formațiunile independente lu-
crează mii de cadre, remunera-
te cît se poate de generos, ca
pe vremea odiosului. Adăugați
la toate acestea sutele de spații
locative pentru desfășurarea in-
vestigațiilor, pentru filaj sau in-
tîlniri conspirative etc., — spa-
ții din belșug față de penuria

de locuințe cu care este con-
fruntat românul de rînd. Fostii
ofițeri de Securitate, actuali ofi-
țeri SRI, au fost avansați după
Revoluție în grad și funcție,
unii dintre ei primind — în
cursul unui singur an — între
două și trei grade, eveniment
unic în istoria armatei și a ser-
vicilor speciale române, ilus-
trativ fiind cazul generalilor
Stan și Drăgoi. S-a reactivat
totodată vechea rețea de infor-
matori din rîndul civililor, com-
pletîndu-se prin noi recrutări
bine plătit, pentru spionarea
celor ce nu se înscriu în dezi-
deratul democrației originale.
Se păstrează în continuare dis-
criminarea în salarizare, retri-
buțiile de la SRI fiind sensibile
mai mari decît cele practicate
în armată sau la M.I. Un rol
nefast îl joacă în continuare ser-
viciile de cadre ale SRI care
împun cu strictete criteriile so-
cio-politice în aprecierea și se-
lecționarea cadrelor căci, cine
nu este cu trandafirul, nu are
ce căuta acolo! Drept motiva-
ție pentru toate aceste aspecte
se poartă pe sentimentul na-
țional, dar totuși cît de mare
poate fi interesul spionajului
străin pentru o țară slab dez-
voltată, confruntată cu imense
greutăți economice? Ce avem
și de ce sîntem în stare să vede
foarte bine cu ochiul liber.

Dar SRI-ul nu este singurul
organism de acest tip. Sînt mult
mai multe. Iată cîteva dintre
ele: Serviciul de Informații al
M.I., Direcția de Informații a
armatei (DIA), Serviciul de
contrainformații militar, Direc-
ția de informații externe. Ser-
viciul de informații al Ministe-
rului de Externe, Serviciul de
Informații al Ministerului Co-
merțului Exterior, Serviciul de
Informații al Ministerului Spor-
tului și Turismului. Direcția de
Pază și Protocol (adică fosta
Direcție a V-a din Departamen-
tul Securității Statului, în carne
și oase) și, în sfîrșit! o nouă
— Consiliul de Informații In-
terministerial. Multitudinea
acestor aparate informative vor-
bește de la sine. Așa se cheltuiesc
sume mari de dolari din bugetul
statului — în situația economi-
că înfiorătoare în care ne aflăm!
— făcînd sărăcia omului de rînd
și mai lucie.

PAUL VINICIUS

a fost o necesitate obiectivă în-
trucit ambele funcții — de apă-
rare a granițelor țării și de
securitate a acesteia — erau în-
deplinite de un singur organism.
Pe de altă parte, aspectele ne-
gative privind obiectivele și me-
todologia de lucru ale vechii
Securități trebuiau schimbate
și adaptate noilor structuri de-
mocratice. În felul acesta, con-
trolul armatei era deplin, de
netăgăduit, astfel încît unul din-
tre cele mai represive aparate
din Europa de Est să nu mai
scoată colții vreodată. Se pare
însă că opinia publică a fost
înșelată în așteptările ei de a
scăpa odată pentru totdeauna de
acel aparat represiv care a apă-
rat cu toată strășnicia comunis-
mul și structurile lui în Româ-
nia — de care nici acum n-am

tizat în formularea sus-numitu-
lui decret, care nu a trecut prin
Consiliul CPUN și prin Biroul
său executiv, fiind semnat, în
mare secret, de președintele —
provisoriu pe atunci — Ion Ilie-
scu. Lucru explicabil, deoarece
se dorea constituirea unui or-
ganism ca instrument de supra-
veghere și reprimare, în mina
președintelui — aspect concre-
tizat ulterior de-așii în materie
de scenarii cînd cu evenimentele
din 28 ianuarie, 18 februarie,
16—20 martie (Tg. Mureș), 13—15
iunie și spectacolul grotesc, di-
rijat din umbră, din 1 Decem-
brie 1990, de la Alba Iulia.

Din culise, noul organism se
arată a fi constituit din oameni
specializați și aleși pe sprincea-
nă din rîndurile fostei Securi-
tăți, minutori abili în manevre,

Fotografii de CRISTIAN CALUGĂRU

...Mărturisesc sincer (iarăși?!
— imi veți spune), că titlul de
mai sus, mai exact cuvîntul în
cauză, mi s-a fost sugerat de un
spiridus în timp ce, aflat în
drum către redacție și mai ales
într-unul din mijloacele de
transport ale ITB-ului, m-am
trezit citind voluntar textul
unui ultim „cultură” tipărit
de către iubita și venerabila
instituție, lînt de gemul exte-
rior din dosul șoferului; vă
jur că îl reproduc exact:

„Călătorii sînt RUGAȚI să
se țină de bare în timpul
mersului / După urcarea în
autobuz călătorii sînt OBLI-
GAȚI să perforzeze biletul de
călătorie.”

...adică scurt, cuprinzător, e-
ducativ și mai ales logic: iată
nu numai drepturile, ci și
chiar îndatoririle cetățeanu-
lui! Iată cum un text plin de
INTELEPCIUNE, destinat F-
DUCARII civice a călătorilor,
își găsește spațiu tipografic
multiplicat: cum rămîne, fra-
ților, cu așa-zisa „criză de hir-
tie” de care se plîng ziarele și
inoporiunile noastre edituri?!

Atîrnat de o bară, mi-am
retras discret bătaura de sub
adidasul unei namile negricoase
care imi tot umbra prin buzun-
nare, cu degetele, timp de cite-
va stații — l-am pocnit, invo-
luntar peste ghiulul masiv
din aur cert, m-a podidit sin-
gele; „Ce-ai, bă, ce dai?! —
mi-a replicat colosul — Ești
paranoic?! (și a mai adăugat,
coborînd la proxima :) Io-te,
ia, la cî: e paranoic, dom'nei!”
Și dus a fost.

Degeaba însă: rostise cuvîntul
și imi dăduse titlul acestui
material! Pe care — pe măsura
ce îl concep — vi-l propun
spre autentică și cît mai des-
chisă analiză:

„...PARANOUL — bag sa-
ma! — vine, așadar, de la PA-
RANOIC, sau, în cel mai feri-
cit caz, de la PARANOID. Ul-
timii doi termeni — conform
MDE / 1972 — sînt explicați
științific, aproape medical dacă
dorim dumneavoastră, ei făcînd
trimitere la grandoare, halu-

cinație, delir etc. Primul însă,
imi aparține; mă voi grăbi să
vi-l explic, pe larg:

PARANOUL este tipul omului
CU TOTUL NOU (decî „para-“
Este personajul tipic al Româ-
niei postrevoluționare, sau
postrevoltă” sau postdictatură
ceaușistă, sau cum mai vreți
să-i ziceți: este omul de rînd
al țării noastre, reprezentant
al milioanei și milioanei de
locuitori — un fel de „pa-
ra-turmă”. Prin ce se caracte-
rizează el?! Iată:

PARANOUL II este, inde-
obște, frică. Pentru că a văzut
prea mulți paranoi murind, că-
zînd alături de el pe caldarim

cu creierii spulberați sau pin-
tecele străpuns de gloanțe — a
văzut, sau a luat cunoștință de
prea mulți paranoi trecînd ho-
tarul vieții fără spovednie și
nici binecuvîntare („paranoizii”
rinjînd în acest timp!).

PARANOUL mai are apoi
îndoile: condus de paranoi
timp de o jumătate de secol și
devenit dintr-o dată LIBER —
cel puțin moral — el bombă-
ne, nu-i convine „ceva”, se
împotrivesc altui „ceva”, iar
în cele din urmă își dorește un
fel de alt „ceva” — situat
deva departe și cu mult ina-
întea primului „ceva” pe care
il repudiase...

PARANOUL poate deveni
violent, și a demonstrat asta
mai ales în stradă: că violen-
ța lui a slujit însă altora, că
el a devenit victima unei sis-
tematice și alte violențe (e-
xemple: constituantă hotărînd
că armata poate trage în po-
porul ce a născut-o, sau că
nici o hotărîre majoră nu se
poate lua prin referendum —
deci numai prin votul majori-
tar al unor paranoi), că vio-
lența așa a lui proprie nu mai
are nici un efect, lucrul ăsta
paranoic este departe de a-l mai
înțelege; și atunci el se des-
carcă: pe familie, pe prieteni,
pe propria și nenorocita lui i-
magine individuală.

PARANOUL se interesează:
a vrut atît de mult „să fie-bi-
ne”, încît chiar și în fundul
gropii ajuns el se întreabă —
culcat pe spate și cu minile
pe piept — „eu ain săpat așa
cum mi s-a spus, da’ de ce
mi-or fi pus oare și placa asta
deasupra?!”

PARANOUL se miră: de ce
milioanelor de paranoi le sînt
ascultate convorburile telefoni-
ce, li se desface poșta, nu pot
călători în străinătate etc.?!
Niciodată însă el nu va reali-
za că toate aceste necazuri se
datoresc unor cîteva sute de
oameni

PARANOUL se revoltă: împo-
triva liberalizării, scumpirii
alimentelor, împotriva bișni-
ței, „privatizărilor”, împotriva
ungurilor, țiganelor, politici
externe, interne, împotriva a
tot ce este și pentru care a vo-
tat! Și continuă să se mire...

PARANOUL este un om po-
litic: citește presa de toate
nuanțele, se uită la Tv. pe am-
bele canale, consumă sute de
kilometri de benzi-video; de o
astfel de libertate nu a mai be-
neficiat de mult timp...! Ce fa-
ce cu ea?! Caută, la primul
colț dacă „s-a băgat hîrlie hi-
gienică”.

...În sfîrșit, PARANOUL este
un om bun: au trecut atîtea
tăvăluguri ale istoriei peste el
încît unul în plus nici nu mai
contează, practic...

Spre deosebire de „parano-
id” (cărui îi sînt absolut in-
dezirabile orice simțămînte a-
mane!), el, PARANOUL, știe
ce înseamnă suferința, pentru
că așa l-a învățat istoria: el
crede într-un Dumnezeu chiar
dacă habar n-are de Biblie,
sau de-abia dacă a auzit de I-
sus; chiar dacă în școală co-
pii săi au fost învățați să spu-
nă „anul X, înainte de era
noastră”, și nu așa cum a în-
vățat el, tatăl, sau bunicul, sau
străbunicul său...! Este un om
bun, pentru că lui, PARANO-
ULUI, cărui îi bate Legea
Funciară la ușă, sau i se vinde
casa și mașina ce îi aparțin de
fapt — privind micul ecran —
face: „Hm...!?!”. Lui i se a-
tribue, mai degrabă, RĂBDA-
REA!

...Dar are ea, răbdarea asta,
vreo șansă?!

„Paranoic din mine — strivit
literalmente în autobuzul care
m-a purtat RUGAT și OBLI-
GAT — coboară în dreptul re-
dacției și imi îndreptă gîndul
spre zona obscură a realității
în care am aterizat, căzînd a-
proape în genunchi, dar ridicî-
du-mă repede. Și — dragii mei
— judec:

Firește că între PARANOIC
și PARANOUL există mari di-
ferențe... Unui „paranoic” de-
clarat (cel care a îndrăznit să
facă public acest diagnostic —
un medic de excepție! — a
fost silit să demonstreze că
știe să zboare de la etajul VI
al unei clădiri), unui astfel de
paranoic, asasinat destul de re-
cent și cu mare ușurință ju-
ridică — desîmprejurările is-
torice reclamau executia sa de
urgență! — i se pot reproșa
multe, dintre cele mai „pasnice”
acuzății fiind: crima aplicată
în masă (nu „genocidul” — ci
crima aplicată în masă!), și
falsificarea istoriei naționale. E
mult, e puțin...?! Individul pă-
rea invulnerabil...!

N-a fost.
...Perforați biletul de călăto-
rie, oameni buni. Și mai ales
țineți-vă de bară!

HORIA PATRAȘCU

Tărîmul de dincolo de timp

Se mișcă greoi, cu cizmele petice și putrezite, cîoșind în noroiul pînă la genunchi, părunși pînă-n suflet de ploaia rece care nu mai stă de cîteva zile și de cîteva nopți. Un troițu, patinînd în mocirlă, tocmai trage lîngă rampă. Încarcă bușteni de fag. Sub un mal rupt de zăpadă în iarna asta, oamenii au iscat un foc care arde nocnit, fără flacăra. Eremie Pintilie încearcă să-și usuce spatele. Îl plouă pe față, pe piept, îi plouă în cizmele pline — oricum — de apă și noroi. Ne zărește și ride strîmb. „Ehe! Cizme de pe vremea lui Ceaușescu! Bătrîne, de fo patru-cinci ani! Da iaca-s bune, că nu intră tot noroiul. Mai rămîne și pe-afară“. Mai rămîne de tot. Se apropie de noi, vis-a-vis, anevoie prin frunzișul greu de iarnă, nea Gheorghe Nițoiu, maistru de parchet. Sîntem la Iardaștița Mică, în platforma de încărcare. Mai sînt aici cîțiva forestieri. Restul — la muncă. „Cum la muncă — întreb — aștia ce fac? Discotecă?“ „Aștia taie, corhănesc, trag bușteni, îi pun în rampă. Aici e bine. Vreo 15 oameni is sus, pe coastă, la muncă grea“. Coasta abia se vede de sub cerul coborît și rău. Într-acolo nu e nici un drum. O fel piepș și urci, mai alunecînd pe burtă, mă agățîndu-te de brațele umede ale pădurii, aproape trei kilometri. Cu puțin noroc, într-o oră-două ajungi. Două. Că nu cari un carnet și un aparat de fotografiat, cari drujbe, topoare, țapine și îți mai cari cizmele cu zece kilograme de noroi și haina grea de ploaie și întrebarea dacă pînă deseară o să dobori ațiția fagi bătrîni și putrezi cit să-ți ajungă leafa de un pachet de țigări de la poșnițarii din Mehadia.

Forestierii mîncă acasă la patru ori pe an. De Paști, de Sîntu Ilie, de Sînta Maria și de Crăciun. Și casele le sînt departe, în Maramureș ori în Moldova ori în Muscel. Au plecat de acolo cînd erau tineri, și-au zis că n-or să stea mult, or să se-ntoarcă repede, cu bani mulți. Și au început să treacă peste ei toamnele și iernile și ploile și ninsoarele, au început să treacă timpurile și banii tot nu se mai adună și copiii le sînt mari — unii la facultăți — și trebuie alți bani, să le facă și lor case, să le înjghebe un rost. Al lui nea Pintilie sînt la Tîrgu Mureș. Doi. De 23 și de 24 de ani. El e în pădurea asta de 31 de ani. „Apăi, nimeni n-o vrut să mă

Coboară, din păduri, șoferii groazei

Iese din cabină Ilie Militescu, șoferul camionului. Își trage

OAMENII

fac domn“ — mormăie, îndreptîndu-se spre camionul aproape încărcat. Nea Gheorghe Nițoiu e din părțile Muscelului. De la Lerești. Om falnic și moale la vorbă. Are o față, ingineră chimistă la Cîmpulung. A legănat-o în gînd, a certat-o în gînd, i-a pus mina pe frunte cînd o fi fost bolnavă, tot în gînd. El a stat aici, în pădure, mai bine de patruzeci de ani. Si-a ținut bani de mîncare — restul a tri-

mis acasă. Casa lui e frumoasă, curată și primitoare. Se bucură că o vede de patru ori pe an și își întinde oasele pe patul lui și mîncă la masa lui și închină un pahar cu sîtenii de-o seamă cu el, care au început să fie tot mai bătrîni și unii chiar mai mor cîte puțin. Și el e bolnav. E bolnav de pădure, de mirosul buștenilor

proaspeți, de zăpezile de doi metri, de ploile de primăvară. Și e tot mai trist. „Nu ne mai ajungem, domnule. N-avem mîncare. Săptămîna asta au mîncat oamenii cîteva conserve. Atît. Și nici conserve nu mai sînt. Toate se scumpesc și ni se duc banii pe un salam de 200 de lei, pe o piine neagră și tare, pe un pachet de țigări. Drumurile is tot mai proaste și mașinile nu mai merg. Nea Ilie, vino-coace!“

AI PĂDURII

pelerina pe cap și se afundă în noroiul drumului. „Ce mașină? Asta-i mașină? Uitați-vă la ea! Are patru neamuri de cauciucuri. Toate vechi. Căpă unu' și-am căzut cu 25 de tone de bușteni în prăpastie! Și încă aici, la Iardaștița, mai merge. Da' să vă urcați la Sfiridin! Sau la Iauna! Sau la Răchiți!“ Șoferii care urcă pe drumurile forestiere, trebuie, întii, să nu fie normali. Trebuie să știe că, zeci de kilometri, au numai serpentine cu prăpastii pe-o parte, că n-au loc să treacă două camioane unul pe lîngă altul, că merg cu mașini proaste, fără piese, fără cauciucuri, că nimeni nu-i poate salva dacă alunecă pe gheață, dacă se înzăpezesc, dacă se innămolesc, dacă li se gripează motorul, dacă „agață“ curba cu un buștean. Șoferii forestieri conduc altfel decît ne putem noi închipui, că se poate conduce. Îi spui, spre o pildă, lui Nicolae Domileșu, că e cascador și începe să ridă. „Păi aduceți-mi un cascador aici, puneți-l pe mașina mea și dați-i drumul, iarna, la Puța Fetii. Îl găsiți jos, bucățele“. Nicu e unul din șoferii privilegiați. Conduce un „Aro“. Privilegiul și l-a făcut cu minile lui. A construit mașini din bucăți date la casat. Conduce de 26 de ani prin creierii munților, pe drumuri care se infundă în stîncă sau dispar sub zăpezi, pe kilometri de viraje pe gheață, prin viroage desfundate, pe pante norioase de 15 grade, face slalom pe coastele din golul alpin al Domogledului, lucrează 14 ore pe zi (în rest își îngrijește mașina) și are salariu de bază 2 600 de lei. Are zimbețul trist al omului obișnuit cu greul. Urcă la volan, patinează în marșarier, cu roțile infundate în noroi, „bagă fața“, virează scurt la stînga și țîșnește din mocirlă. Oprește elegant lîngă noi și ne deschide ușa: „Poștiți. Cabana vă așteaptă“.

Cabane de frig, loamete și sărăcie

„Cabană e un fel de a spune“ — mă previne Laurențiu Stoica, tînarul șef al Sectorului forestier Topleț. E vorba (nu numai) de cabana lui nea Stelian Uleia, șeful de brigadă de la Iardaștița, una din cele mai bune. Veche. „Nea Gheorghe Nițoiu,

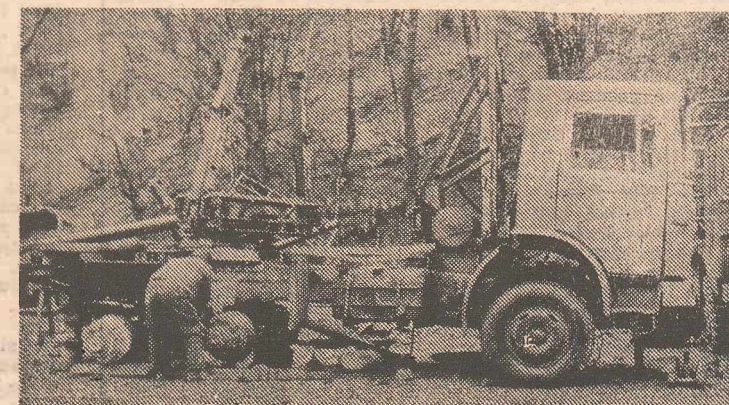

cînd a venit, aici a găsit-o“. Nea Gheorghe e un etalon al vechimii. Deci, cabana e ridicată — cine știe cînd — „înaintea lui nea Gheorghe“. În celelalte parchete se trăiește în vagoane de dormit. Fără curent, fără lumină, fără radio ori televizor. Sectorul Topleț are 47 de parchete. Nu toate sînt atacate. La Iauna sînt maramureșeni maiștrului Ion Vlașu. Oamenii îmbătrîniți în pădure. Tafiștii Grigore Vlașu și Va-

sint blocate, din lipsă de bani. Dar cei din inima pădurii nu pot primi drept mîncare explicații. Nu pot fi plătiți cu explicații. Nu am nimic cu minerii sau cu ceferiștii, dar munca lor nu e cu nimic mai grea, ajung aproape zilnic acasă, au uniforme gratuite, au o mîncare caldă, au o familie în care trăiesc și au salarii de trei ori mai mari decît oamenii aștia amărîți, care nici chef de grevă nu mai au.

Da. Pentru forestieri, electricarea n-a început încă. N-au nici petrol lampant. N-au nici furaje pentru cai. La radio, domnul academician cere guvern de coaliție și se arată dornic să facă reformă și democrație, în sfîrșit, să facă orice, dar fără Petre Roman și Adrian Severin, pentru că — citează de undeva — frumusețea nu salvează... Răzcoz fraza, nu ajung să înțeleg pe cine nu salvează frumusețea...

— Dacă facem, în următorii patru ani, cite 15 kilometri de drum în I.F.E.T.-ul nostru, în 1995 putem avea acces mai ușor la parchete — continuă directorul. Pentru că se mai întîmplă o anomalie. Toate I.F.E.T.-urile plătesc către inspecțiile silvice taxe egale pentru masa lemnoasă. Dar, între condițiile de lucru din I.F.E.T.-uri sînt diferențe imense! Una e să ai bușteni lîngă drum, alta e să te duci în creierii munților după ei, să n-ai drum, să n-ai mașini, să te chinui cu oamenii și cu țapinele lor, să-i aduci undeva mai aproape, să cheltuiești de zece ori mai mult pînă îi vezi în depozit și din nenorocit ăla de cîștig pe care deja ți l-au mîncat cheltuielile, să plătești taxe ca și cum ai fi lucrat „în condiții normale“. Ce e aia — „condiții normale“?

„gravitațional“, cu țapina, apoi cu TAF-ul și cu IFRON-ul, iar „gravitația“ cealaltă, a condițiilor de viață omenești — către oameni, e împiedicată?

Domnul Birlădeanu n-a terminat electricarea

— Vă imaginați — îmi spune inginerul Emil Rusu, directorul I.F.E.T. Orșova — că toată munca asta aproape inumană e plătită conform unei categorii de salarizare egală cu cea din industria textilă și alimentară? Afirmația îmi taie picioarele. Îmi dau seama că nu acolo, sub ploaia rece din munți, ci aici, jos, trăim în plin anormal. — Puțini știu — continuă interlocutorul meu — ce înseamnă să faci credite peste credite numai ca să plătești salariile citorva sute de oameni care își riscă, în fiecare zi, viața și sănătatea, în condiții de mizerie. Era rău și înainte, dar trecerea la economia de piață ne-a dărimat. Avem 300 de beneficiari care nu au de unde să ne achite 45 de milioane de lei. Relațiile financiare dintre întreprinderi

Muncitori într-o țară fără lege

Se cere plata „în condiții normale“. Nimeni nu întreabă dacă oamenii muncesc în „condiții normale“. Dacă mai sînt normali. Sau dacă mai sînt, pur și simplu. Dacă n-au murit încă, dacă nu i-au îngropat zăpezile, nu i-au putrezit ploile, n-au crăpat de foame și de oboseală și iar de foame pe coastele alea abrupte, pe care le urcă pe brînci, în fiecare zi, în zori? În tot Parlamentul nostru, așa original cum e, nici o voce n-a întrebat (măcar dintr-o sîntă curiozitate) ce mai fac oamenii aia acolo, mai există, ori ce? Vreo lege care să le lase zilele, să le mai aducă utilajele și banii de care au nevoie, să-i pună în drepturile firești pe care ei n-au cînd să le ceară — vreo asemenea lege n-o fi, oare, de trebuință?

RADU CIOBOTEA
Fotografii de
ELENA GHERA

Alex. Ștefănescu

Mai sint de citit mii de cărți

LANȚUL DE AUR AL LITERATURII

O femeie tină și frumoasă, necunoscută de publicul larg, a apărut acum un an și ceva la televizor și a intervenit decisiv în favoarea lui Ion Măscu. Într-un moment în care poziția lui de posibil lider se clătina, din cauza unor contestări vehemente, ea a reușit să-i umanizeze imaginea în fața opiniei publice, printr-o pledoarie plină de căldură și tandrețe. Argumentația ei sentimentală n-ar mai impresiona pe nimeni în momentul de față, dar atunci, datorită stării de spirit a întregii națiuni, a avut efect.

Misterioasa susținătoare a celui ce avea să devină controversatul președinte de azi al țării se numește Carmen Firan. Ea și-a jucat reputația pe o singură carte și a pierdut. După o scurtă ascensiune (redactor-șef la *Dimineața* și o călătorie în Iugoslavia în suita președintelui), a fost abandonată. Importantul personaj n-a intervenit atunci când apărătura sa și-a pierdut postul. Nu spunem că ar fi trebuit să intervină, ci pur și simplu constatăm că n-a intervenit. În plus, cu o lipsă de cavalierism specifică oamenilor politici formați în regimul comunist, s-a prefăcut că nu observă linșajul verbal la care a fost supusă de către Corneliu Vadim Tudor.

Din fericire, Carmen Firan nu depinde de totul de lupta pentru putere, în viltarea căreia n-a lipsit mult să se înce. Înainte de a fi un personaj mai mult sau mai puțin influent pe scena — sau în culisele — disputelor politice, este poetă. Și, într-un fel, poate că este bine că viața i-a dat o lecție, pentru că prea se înstrăinase în ultimul timp de literatură, adică de un domeniu în care ar putea cu adevărat să strălucească, neatinsă de intrigă...

Deși tină (s-a născut la 29 noiembrie 1958), Carmen Firan a publicat până în prezent multe cărți: *Iluzii pe cont propriu*, 1981, *Paradis pentru ziua de luni*, 1983, *Îmblinzitor de vieți furate*, 1984, *Nopti senine pentru tine*, 1988, *Alte nopți, aceleași vise*, 1989. Este și autoarea unor piese de teatru, a unui roman, a unor cărți pentru copii etc. Recent i-a apărut un nou volum de versuri, la prestigioasa Editură Cartea Românească: *Trepte sub mare*. În toate aceste cărți, în plus, cu o lipsă de cavalierism specifică oamenilor politici formați în regimul comunist, s-a prefăcut că nu observă linșajul verbal la care a fost supusă de către Corneliu Vadim Tudor.

Deși tină (s-a născut la 29 noiembrie 1958), Carmen Firan a publicat până în prezent multe cărți: *Iluzii pe cont propriu*, 1981, *Paradis pentru ziua de luni*, 1983, *Îmblinzitor de vieți furate*, 1984, *Nopti senine pentru tine*, 1988, *Alte nopți, aceleași vise*, 1989. Este și autoarea unor piese de teatru, a unui roman, a unor cărți pentru copii etc. Recent i-a apărut un nou volum de versuri, la prestigioasa Editură Cartea Românească: *Trepte sub mare*. În toate aceste cărți, în plus, cu o lipsă de cavalierism specifică oamenilor politici formați în regimul comunist, s-a prefăcut că nu observă linșajul verbal la care a fost supusă de către Corneliu Vadim Tudor.

Trepte sub mare este un remarcabil poem de dragoste. În cuprinsul lui este reprezentată imersiunea îndrăgostiților în marea de iubire care există numai pentru ei. Este reprezentată, totodată, singurătatea fericită de care au parte îndrăgostiții, ca de un dar zelesc: „pe atunci ne duceam viața sub mare / locuim în orașul de os / pe o colină albă de sare / prin dreptul ferestrei / treceau pești zburători / nu ridicam mina să atingem pământul / nu coboram ochii la nori / vedeam prin ziduri cum tremurâ apă / vis mișcător în surdă / legănare de cer lingă timplică...”

Dacă așa ceva ne-ar sta în putință, am lega-o pe Carmen Firan de masa ei de lucru cu lanțul de aur al literaturii. Izolată de lume, scufundată în asceză, ea ar descoperi, poate, religia scrisului.

Rock'n Roll-ul „liceenilor” români

sau efectul
incontrolabil al
pudibonderiei
ceaușiste

...Devine tot mai clar că, până la apariția primului film artistic românesc inspirat din teribila realitate psiho-socială pe care o trăim de aproape un an și jumătate, mai avem de așteptat: ultima premieră a cinematografilor noastre „postrevoluționare”, purtând un titlu imposibil („LICEENII” — ROCK-N ROLL), regizat de Nicolae Corjos după un scenariu aparținând lui George Șovu, demonstrează acest lucru din plin!

Am reținut, cu satisfacție, cozile mari de la casele de bilete ale cinematografelor unde au rulat primele episoade ale serialului „LICEENII”, încă în perioada „odiosului”; era firesc: tineretul își regăsisse, acolo, o imagine — deși destul de palidă — chiar a vârstei proprii, serialul încerca o breșă în rigiditatea a tot și a toate impusă la acea vreme; în timpizarea sistematică la care era supusă școala, erau supuși profesorii, elevii; gluma, umorul, „băscălia” liceenilor deveneau riposte tinerești, deci sănătoase, la aerul stătut, irespirabil — la mirosul de baltă în care am trăit și din care urma să ne scoatem în sfârșit capul pentru a trage o brumă de aer curat...!

Aceleași cozi se formează, lată, și astăzi, se dă chiar spagă la un bilet în plus, indiscutabil, ultimii „LICEENII” au succes de public — ceea ce nu poate fi decât tonic; întrebarea ce se pune în mod firesc este aceea dacă nu cumva succesul actual se datorează, în mare măsură, celui trecut: dacă nu cumva fenomenul se bazează pe o inerție?!

Răspunsul se află, cred, undeva la mijloc: dacă primele episoade s-au caracterizat prin niște atacuri subtile la autocrație, realizate, aș zice, în condiții aproape de semiclandesținute (în care un simplu sărut între doi adolescenți devenea o problemă de cenzură!), astăzi, când ni se impune urechile la fiecare pas că trăim în libertate, problema cenzurii nu se mai putea pune. Drept pentru care, autorii recentei pelicule s-au aruncat, cu entuziasm deplin, deși puțin justificat, pe două dintre formulele magice și cu sigur succes de casă: muzica și sex-ul. Două maniere TABU în fostul regim (dacă nu am socoti drept „muzică” manifestările

gen Cîntarea Românelor — și „sex”: farmecul dezinvolt al fetei de la cabinetul nr. 2...!). Dar să revenim la oile noastre: ...Formația de muzică ușoară a unui liceu urmărește a se impune cu orice preț (o nouă generație de actori a pășit cu dreptul: Ștefan Bănică-Jr., Oana Sirbu și Mihai Constantin, de pildă), chiar dacă este compusă din „elevi” care aduc mai mult cu niște studenți aflați în preajma examenului de stat. Un „prof” de „măte” și diriginte (admirabilă, în rol, Tamara Buciuceanu-Botez) le împărtășește idealul, ba chiar cîntă și dansează printre cele câteva exerciții de logaritmi (la care se rezumă — Atenție! — întreaga activitate școlară a „liceenilor”). Formația „trece prin chinuri sîsifice din lipsă ba de melodice-trăsnet, ba de solistă sau solist, ba de ambele trei... de aici niște complicații amoroase, de unde sus-pomenitele scene „sexy” (trebuie să deschid aici o paranteză: este absolut benefic că și în filmul nostru apare, în sfârșit, secvența erotică — am fost de-a dreptul înduioșat, mărturisesc sincer, de stingăcia, de infinita pudoare cu care au fost realizate aceste scene, deși, pe alocuri, „școala” superbului film sovietic „Micuța Vera” se simte deranjant de aplicată; dar mai avem timp să ne perfecționăm din acest punct de vedere, și, nu știu de ce, dar nu interpretăm sint de vină la acest capitol, ci regia!). Scenele astea „sexy” însă, bag sama, își au și ele rostul lor — dincolo de aspectul comercial al peliculei, pe care îl implică oricum! — or, în „LICEENII” de care ne ocupăm acum, ele nu fac decât să rotunjească strania concluzie că elevii români nu fac nimic altceva decât să frece chitara, să rupă droiturile patului în lipsa părinților de-acasă, sau să se zbeugue în valurile mării — de preferință

avînd în fundal hahalera aia de navă grecească eşuată acum mai mulți ani și care a devenit, pînă la intoxicare, „vedeta” filmelor noastre cu și despre Litoral...!

Sînt prea aspru, nu știu, oare, ce înseamnă un „music”? Nu sînt, oameni buni, dar mă deranjează — ba chiar mă doare! — „pretextul” acestui film: viața elevilor noștri de astăzi, așa cum este ea înfățișată: a acestor elevi, mulți!, care și-au dat viața în timpul revoluției, a acelor elevi bătute, violente și apoi ucise prin diverse beciuri, în decembrie și după...! Modul cel puțin lunatic — dacă nu efectiv diversionist — în care sînt înfățișate condițiile actuale ale școlilor, faptul că nu au hrană copiii aflați în plin proces de dezvoltare fizică și psihică; că ei învață după manuale din care s-a smuls poza dictatorului, dar care poartă încă între file o periculoasă mentalitate — pentru că nu avem hirtie să se tipărească noi manuale!... Pentru că la acea mirifică stațiune Costinești, la care am fost întimplător în toamna trecută, tinerii dormeau pe bagaje, cu zilele, la recepție, în timp ce locurile de cazare erau supraîmbibite de diverși „pensionari” și indivizi în haine cenușii și ochi albaștri; că au stat închisi, cu săptămîni, în vara anului trecut... obligați să suporte pumni și palme, să mănînce lăuturi, să se îmbolnăvească — fără ca nimeni, apoi, să fie declarat vinovat!... Pentru că elevii români sînt învrăbiți sistematic împotriva elevilor unguri, și poate pentru că aici — în recentul film — „liceenii” noștri topăie pe coridorul școlii, veseli, cîntînd în cor: „Prof! e cu noi! Prof! e cu noi!”, parodiind astfel, la modul crîncen, oribil, unul dintre cele mai frumoase și cutremurătoare sloganuri ale unor cutremurătoare zile din istoria acestei țări?! Iată de ce sînt, poate, prea aspru...!

...Pot exista foarte bune filme, chiar și de agrement, divertisment așa cum vreți să-i ziceți, pornind de la o realitate anume: cu condiția ca ea, realitatea asta, să nu fi fost, și să nu fie încă, extrem de gravă!

În lipsa sâpunului, murdăria de pe mîini nu se poate spăla numai cu baloanele lui, oricît ar fi ele de sclipitoare.

HORIA PĂTRAȘCU ■

(2) Despre viață și teatru, cu

Mircea Diaconu

Dar să revin: am încercat să-i întorc, pe cei care fugeau, înapoi... de ce plecați tocmai acum, cînd? ... Deși îmi era groaznic de frică, am tipat „Nu plecați!” — realizasem că eram un personaj cunoscut, că mulți mă pot crede, pe de altă parte eram convins că într-o oră va veni întreg Bucureștiul!, i-am rugat să cruce, să nu spargă, să nu distrugă; am rugat milițienii, ofițerii — milițari erau puțini! — să nu tragă, să nu producă violențe, le-am strigat că sînt tineri ca și noi, că trebuie să depășim civilizat această întimplare...! Unora le-am aflat numele, nu-l spun nu din frică, ci pentru a nu lovi în cineva involuntar!... Am încercat să mă interpun între cele două tabere — milițienii și tinerii... Spre noapte însă, urmau să înceapă atrocitățile...!?!

„Scuză-mă că intervin — te văd că ai căzut puțin pe gînduri — nu-ți fă probleme: lasă mărturisirea ta să curgă, nu te gîndi, strict, la ore sau date...! Istoria acelor CLIP-uri nu constă în ordinea cronologică în care s-au scurs, ci în STAREA celor care le-au trăit, eu adevărat; te rog, continuă...”

„Mda... ei?! Totul a mers decît bine pînă am ajuns la Universitate, de unde, mărturisesc sincer, m-am tirat, cu obrazul lipit de asfalt, de la Rond și pînă în dreptul Teatrului Foarte Mic, acolo... pentru că n-am mai suportat frica, GROAZA: o groază animalică...! Ei bine, odată ajuns acasă și în halul în care eram — mi-am notat cite ceva repede în hirtii — („Ce hirtii?”); „Lasă, nu mă întrerupe!”... m-am dus, m-am spălat pe dinți și m-am culcat: am dormit perfect liniștit, cu gîndul că de mine dimineață, așa, proaspăt, mă voi duce acolo. Treceam de purgatoriu... Trăiam într-o altă realitate, te rog să mă crezi... depășisem o altă plină de mizerie și umilință. Zbierasem la generali de securitate, am apostrofă apoi, ba chiar și arestat divers! gradăți... iarăși divaghez! Important este, pentru mine, că mi-am depășit frica — prin GROAZA

ZĂ: astăzi pot afirma că NU mai sînt fricos, dar că nu îmi mai e GROAZA, în sensul spaimei, de nimic!... Sigur că de un viitor cutremur de pildă, ceva care e deasupra mea... îmi este. Dar nu mai pot fi umilit, îngrozit, de oameni care pot violenta — prin glonț, teroare, etc. — la orice nivel!... Și mai cred că întreaga noastră națiune, trecînd prin același gen de purgatoriu, și-a cîștigat un gram de demnitate: aceasta este principalul cîștig al Revoluției din 22 decembrie!... În cazul națiunii noastre, DEMNITATEA începe — după o jumătate de secol de coșmar — din 22 decembrie, iar ea începe nu pentru faptul că venind alții la putere — pasămite! — au referit acestei națiuni române ceea ce numim libertate, demnitate, prosperitate — nicidecum! Ci datorită faptului că trecînd prin acest purgatoriu, ea, națiunea, a căpătat puterea de a lupta împotriva oricăror forme de violență umană, statală... oficială, sau întimplătoare, de stradă... Este un lucru fundamental pentru o societate liberă, ce va funcționa însă foarte tirziu... vor trece multe alternative, dar asta nu mai e subiectul nostru!... („Facem o pauză?”); „Nu... nu, continuăm!”... Tu nu vezi că noi nu mai avem reacții normale?! Toți urim, toți sîntem niște disperăți!... sau, mă rog, pe aproape! Sîntem băgați într-un fel de nevroză... un blocaj social!”

„Ni se mai aduc două cafele — pică bine! — eu, unul, îmi amintesc nu știu de ce de pungile cu șnițel vienez cu care Zoe își hrănea căpelul — imagini văzute la TV, prin ianuarie anul trecut — și-mi mai amintesc cum, un vecin aflat alături și abia scăpat de foamea lui ceaușescu, în acel moment al transmisiei, înjura printre dinți și... ura ciinele!?!):

„M-a întrebă de scena balconului: L-am rugat pe un căpitan blond, moldovean, să intrăm cu tancurile acolo, la C.C... era plin

de lume acolo. Omul primise ordin să se retragă în cazarmă, l-am convins totuși... Elicopterul zbură exact cînd noi intrăm în piață...! Intraserăm în clădire mulți, se aruncau hirtii, se dădea foc, era o senzație de sfîrșit de lume... ceva de nedescris... Ajunseseam la 10-15 metri de trepte, de acolo, de sus, de pe tancă, am văzut femele, oameni călcați în picioare... zdrobiți pur și simplu, domnule! — țipete, urlete, era o descărcare de furie de necontrolat!... Am încercat din nou să opresc nebunia asta — repet: eram un personaj cunoscut! — am spus niște cuvinte, gîndind că în clipa asta nimeni nu-l mai poate opri... am spus niște cuvinte, nu mai există, era prima mișcare de intrare, oarbă, n-a filmat nimeni partea asta!... S-ar putea ca „SAHIA” să aibă totuși ceva, mi-a spus Vlad Păunescu că are, dar nu știu exact dacă are prima parte, aia!... De pe tancă m-am săltat oamenii, pe deasupra capetelor și m-au băgat printr-un geam, n-am atins asfaltul!... Am dat de niște uși apoi, blocate cu stâlpi foarte puternici, nu puteau fi pregătite de revoluționari!, stâlpi metalici aduși anterior, că nu au adus ei stâlpi! atunci ca să blocheze ușile...! Bun, și am ajuns în balcon — jos, Dan Iosif era pe o mașină cu gigafon, nu știu cum naiba ajunsese acolo... mi-a aruncat microfonul legat la acea mașină, sus, în balcon. Am zis: mă cheamă așa... vă rog să mă ascultați — din păcate nu mai țin minte tot ce-am spus!, starea mea era de semicomă, un fel de halucinație... totală. Știu cam despre ce am vorbit, dar nu-mi amintesc cuvintele... Le-am spus că pînă diseară, la noapte, fiecare își scrie istoria neamului, acum, o scriem...”

HORIA PĂTRAȘCU ■

ANDRIEȘ CONTRA „ELECTRECORD”

Cintărețul Alexandru Andrieș a avut, recent, o idee care a prins: a organizat la Institutul de Arhitectură **Ion Mincu**, unde e cadru didactic, o conferință de presă la care a povestit camerelor de luat vederi și ziariștilor de la cele mai citite ziare și reviste aventura ultimului său disc, **Azi**, care trebuia să apară în decembrie anul trecut.

La ora actuală, Al. Andrieș e singurul cintăreț viu, la înălțimea clipei istorice prezente. L-am auzit în Piața Universității ținând respirația multă pe tava de argint a cîntecului său, mult după miezul nopții, l-am ascultat cîntînd în săli calde și polyvalente reci, peste tot unde apare se naște un freamăt și apoi o liniște, o înviere, aducerea, la conștiință a realului imediat, obligarea subconștientului să-și măturisească sincronizarea cu imediata secundă socială. Curajos și pur ca oricare dintre revoluționarii autentici ai momentului, muzical cu subtilă și mult studiată știință, simplu ca bună ziua și viața noastră de toate zilele, Al. Andrieș este omul momentului, cintărețul și poetul zilei, emblema postmodernistă a acestui timp istoric pe care îl trăim împreună și căruia îi dă — totmai prin aparenta precaritate a secvențelor ridicate la puterea cîntecului său — șanse de durată.

Increzător în deschiderea produsă de evenimentele din Decembrie, Al. Andrieș și-a înregistrat la Electrecord, cu acordul redactorului

Romeo Vanica, piesele noului său disc **Azi**, „un disc cenzurat pentru că a fost scris cu credința că nu mai există cenzură”. Cele 14 piese sintetizează admirabil starea lucrurilor din România postdecembristă într-un stil direct, care-l asigură priza imediată la public pentru că în toate este vorba despre viața noastră tocmai trăită sau cea pe care tocmai o trăim: viața și piața, gospodinele cu ochii lipiți de imaginea lui Petre Roman la tv., telefoanele ascultate, izbușnite sub imperiul urgenței, asemenea inscripțiilor — unele teribile ca valoare și concentrare — care decorează zidurile vechilor clădiri centrale cu promisiunea unei arte revoluționare și a unei primeniri morale generale! Proiectînd la Institutul la care lucrează, ambiante noi, arhitectul Alexandru Andrieș a adevărat acestor spații și cîntecele consonante, muzica și versurile de spus în noua ambianță spațio-temporală creată de ultimele evenimente din România.

Discul acesta — eveniment a fost terminat în noiembrie 1990 și tre-

buia să apară în decembrie dar a fost scos din plan de domnul Petrean, directorul perpetuu al Electrecordului, de meserie inginer chimist și care, păstrîndu-și funcția după revoluție, și-a păstrat și reflexele de a-l consulta pe cenzorul fostului Consiliu al Culturii, tovarășul Ladislau Hegedus. Motivul: „asta nu e disc, e mai rău ca Petre Băcanu și Piața Universității!”

E adevărat, Alexandru Andrieș are în câteva din piesele sale aluzii directe la puternicii zilei, un vers sună chiar așa: „M-am culcat sub Ceaușescu / M-am trezit sub Iliescu”, dar cintărețul crede că s-a schimbat ceva în libertatea noastră de expresie, cit și în mentalitatea producătorului de obiecte cu destinație culturală. Alexandru Andrieș cîntă aceste texte de un an de zile, în toată țara, cu succes uriaș și n-a venit nici măcar domnul Măgureanu, nici dl. Roman, nici măcar fosta securitate să-l ia de guler și să-i interzică să le cînte și nici nu s-a dăruit lumea de aplauzele de la sfîrșitul recitalurilor sale. Aceste cîntece sînt, dimpotrivă, tocmai un argument al realei noastre libertăți de expresie. Atunci de ce să-l interzică un anume domn Petrean să scoată cîntece pe care le știe deja toată țara și le procură la negru de pe casete pirat? Și mai ales de ce să-l ceară să taie versuri, să modifice, să scoată de pe disc texte cînd s-a desființat Consiliul Culturii și nu s-a înființat o altă instituție cu funcții similare?

Mai mult decît atît, domnul Andrieș a avut intenția să solicite audiență la personalitățile evocate în cîntece, să le pună banda și să-i întrebe dacă au ceva împotriva? Directorul Electrecordului s-a speriat și de această perspectivă, dar se teme în continuare să dea drumul discului. Chiar nu-l poate vindeca nimeni pe domnul director de anacronica sa spaimă interioară.

Alexandru Andrieș nu mai vrea să facă nimănui concesii, ci să-și scoată discul așa cum îl cîntă și îl știe toată lumea. Nu poate face acum ceea ce n-a făcut niciodată: să-și cenzureze singur creația. Pentru ce? Pentru scaunul (totuși) trecut al domnului Petrean?

N-ar fi o aberație ca Alexandru Andrieș, cel mai popular cintăreț al momentului, să fie din nou un artist interzis?

ION ZUBAȘCU

P.S. Deși discul domnului Andrieș se numește **Azi**, întîmplător sau nu, la conferința de presă n-a fost nimeni tocmai de la cotidianul cu același nume. Îi sugerez compozitorului să-și numească discul **Acum**. Fotografii de iGg Motoianu

Fotografie de
GIG MOTOIANU

Correspondență literară

Viorica Andrei (Ploiești): „Poezia nu are vîrstă și nici frontiere. Prin ea ne simțim liberi și curajoși sufletește, prin ea trăim. Ea ne dă acest amestec unic din care trăiește ființa noastră. Poezia va rămîni în veacuri pentru că, de fapt, poezia sîntem noi”. Nu am nimic de reproșat acestor frumoase gânduri. Exemplificările trimise sînt, însă, la extrema minoră a adevărului conținut de scrisoare. Scrieți o poezie de cameră cu utilități personale, mai aproape de textele de muzică ușoară decît de pragul dincolo de care începe mîza chinătoare a valorii.

Marcel Lucaci (Jibou): Nu m-a deranjat deloc tonul scrisorii pentru că tot ce scrieți e adevărat, inclusiv cele referitoare la spațiul pe care-l acordă revista noastră poeziei. Tocmai pentru că mă alătur cu tot idealismul meu afirmației **PUTEM TRĂI FĂRĂ PÎINE, NU ȘI FĂRĂ POEZIE**, restrîng azi spațiul de răspuns la scrieri și-l ofer citorva poeme. E nevoie, însă, să vă personalizați mai accentuat textele, ca substanță și stil, pentru a vă distinge mai limpede într-un context poetic absorbant.

Toma Marius Nicolae (Buzău): Există în poemele trimise o religiozitate și o percepție moral-cristiană a realului rar înțîlnite pînă acum la un elev de clasa a IX-a Urmează să mă convingeți că această dimensiune ține de vocația dvs. poetică și nu de melinistele unui adolescent sensibil care-și caută identitatea în confruntarea deschisă cu universul. Mai trimiteți!

ION ZUBAȘCU

Nimic deocamdată

a rămas cu mine
în alb indolentă
fără minie
și fără victorii
singurătatea frumoasă

precum corbul lui Poe
în fiecare noapte
mă torturează întruna
cu blestemele cuvînte
nimic deocamdată!

Fără titlu

am trimis poemul
la sala de operație
a ieșit de acolo
așa cum îl vezi
fără sens
fără titlu
dar mulțumit
foarte mulțumit de
infirmătatea lui

MARCEL LUCACIU

SEMNAL

Vasile Andru — **Muntele calvarului**. Roman. Editura Militară, 1991, 256 pagini, 55 lei.

Muntele calvarului, una dintre cărțile de sertar, atît de mult așteptate de cititori, scrisă în 1987 și 1988, este un roman non-fiction care pornește de la un fapt real, insignifiant în aparență, dar care pune în discuție adevărata identitate a societății românești din ultimii ani ai dictaturii. Un om este ucis cu cruzime pentru a fi jefuit, iar fiica lui se zbate pentru ca ucigașii să nu scape nepedepsiți. Ea este însă o Vitorie Lipan a epocii de aur, care nu are tăria și libertatea de a face singură dreptate. Colaborarea cu justiția și cu potențialii ierarhici de partid se dovedește o eroare pentru că eroina trăiește într-o lume monstruoasă și cinică în care adevărul și dreptatea au ajuns simple ticuri verbale ale propagandei comuniste lipsite de decență și de legătură cu realitatea.

Constantin Argetoianu — **Pentru cei de mine. Amintiri din vremea celor de ieri**. Volumul I. Partea întâi, pînă la 1888. Ediție și postfață de Stelian Neagoe. Colecție MEMORII-JURNALE. Editura Humanitas, 1991, 224 pagini, 65 lei.

Prin volumul de memorii **Pentru cei de mine. Amintiri din vremea celor de ieri**, Editura Humanitas inaugurează încă unul dintre proiectele culturale de anvergură care îi fac cinste. Acest prim volum va fi urmat, în timp, de multe altele consacrate societății românești din perioada 1871-1944 și însumînd peste 25.000 de file. Autorul lor, Constantin Argetoianu (născut în 1871 la Craiova și mort în 1952 la fel ca mulți alți oameni de valoare în una dintre închisorile — Sigheț — special amenajate pentru exterminarea adversarilor comunismului), diplomat și om politic de prim rang, cu o carieră îndelungată, se dovedește prin aceste memorii și un observator al vieții românești subtil, plin de farmec și de talent literar. Iată prezentarea pe care autorul însuși o face memoriilor sale, în câteva rînduri introductive: „Născut în 1871, am copilărit, m-am cînt și m-am răscolit o dată cu Statul Român modern. În casa părintească mai întâi — printre străini mai apoi — am văzut și am auzit multe. Părtaş, de la război încoace, la toate luptele noastre politice, am dus multe răspunderi pe umeri și am fost în măsură să cunosc multe dedesubturi. Și mai ales să cunosc oameni.

Iată de ce am crezut că însemnările care urmează ar putea interesa generațiunile viitoare, și m-am hotărît să le aștern pe hîrtie. Facă urmașii mei ce vor vrea cu ele!”

Andrei Șerbulescu — **Monarhia de drept dialectic**. A doua versiune a memoriilor lui Belu Zilber. Ediție îngrijită și prefată de G. Brătescu, Editura Humanitas, 1991, 208 pagini, 65 lei.

Volumul memorialistic **Monarhia de drept dialectic**, aparține unuia dintre personajele implicate în procesul Pătrășcanu, Andrei Șerbulescu, pe numele său adevărat Belu Zilber, condamnat la muncă silnică pe viață. La capătul a 17 ani de temniță grea, eliberat în urma grațierii din 1964 și incu-

rațat de reconsiderarea de către Ceaușescu a cazului Pătrășcanu, Belu Zilber hotărăște să-și scrie memoriile. Dar, în 1970, manuscrisul îi este sustras din casă, semn că înțeleapta conducere a P.C.R., deși revizuiuse cazul Pătrășcanu, nu dorea să se ajungă prea departe cu dezvăluirile. Volumul recent apărut, reconstituirea neîncheiată a primei variante, reprezintă spovedania lui Belu Zilber care n-a încetat să se simtă vinovat pentru că a fost constrins prin mijloace inumane, de către anchetatori, să joace rolul acuzatorului în procesul lui Pătrășcanu. Autorul încearcă să explice, evocînd perioada de detenție, că a fost învins prin torturi fizice și psihice bestiale pe care extrem de puțini deținuți puteau să le îndure fără să abdice de la principiile lor. Volumul este încă una din măturile convingătoare despre fața ascunsă a politicii comuniste, aceea care, sub semnul

crimei, violenței și mistificării, a contribuit decisiv la consolidarea sistemului în care și Belu Zilber a crezut încă din tinerețe pînă în momentul cînd a fost brutal și dramatic contrazis de realitate.

DOMNIȚA ȘTEFĂNESCU

Îi invităm colegial pe editorii interesați de publicitate să ne trimită la redacție, cărțile nou apărute, care consideră că ar trebui prezentate în cadrul rubricii **Semnal** din revista **Flacăra**.

A apărut nr. 6-7

Ciți extratereștri
sînt printre noi?

Regele revine
pe tronul României!

Tu nu vei mai ucide!
Un indemn? Nu!
O proză politică

O insulă dispărută

Bucureștiul a meritat liturghia?

Vai, câte lucruri bune nu s-ar putea spune despre sora noastră mai mare (ca întindere, ca populație, ca dezvoltare, ca greutate pe plan internațional, ca... etc., etc.) de gîntă latină, Franța, despre iubirea noastră față de cultura franceză, despre relațiile într-adevăr deosebite, indioșător de cordiale dintre români și francezi. Valorează oare ceva toate acestea cînd e vorba de politică? Nu prea. Desigur, nu e chiar zero, dar nici mult peste această cotă. Politica e o zonă dură, cu legi aspre și necruțătoare. Frate-frate, dar... Știind acestea, ne putem întreba: ce vrea Franța cu România după decembrie 1989 și de ce a venit săptămîna trecută președintele Mitterrand la București (și la Iași, desigur)?

Trebuie să începem prin a spune că, totuși, Mitterrand s-a dovedit un om de caracter, atribut rar la un politician, el a refuzat vreme îndelungată să-l întâlnească pe Ceaușescu, după ce predecesorii săi de la Elysée, de Gaulle și Giscard d'Estaing, făcuseră acest lucru. Acum însă, față de stăpînirea fesenistă din România, tocmai Mitterrand, grevistul vizitelor la noi în epoca ceaușistă, a spart gheața și a acceptat să-i onoreze pe domnii Iliescu și Roman cu prezența lui, fiind primul șef de stat care a venit într-o vizită oficială în România fesenistă. Revenim la întrebare: de ce a făcut-o?

Unii spun că scopul principal l-a constituit sprijinirea guvernului domnului Petre Roman, domn care, lider național al FSN-ului pe sine numindu-se, înseamnă că este coleg de partid cu Mitterrand. O afacere de familie, în cadrul internaționalei roze, unde FSN-ul, uzurpator mare și de lozincă și de emblemă, se străduiește din răsputeri să se bage. Un balon de oxigen deei pentru cabinetul Roman. De acord, însă, după părerea mea, sprijinirea, prin autoritatea și prestigiul său personal și al Franței a Puterii din România nu este un scop, ci un mijloc. Scopul adevărat — cucerirea României.

Nu trebuie să fim naivi și să credem că țara noastră, întrucît este epuizată, sărăcită, gitanizată și prost condusă, nu e dorită de nimeni și nu reprezintă nici o miză. În realitate, așa flămînz și gol și obosiți și săraci lipiți pămîntului cum ne găsim, la capătul unei nopți și detenții de două ori odioase, și bolșevice (lucru care li s-a mai întîmplat și altora), și ceaușiste (pacoste de care am avut doar noi parte), mulți sînt cu ochii pe noi și fiecare ar vrea să ne aibă în ograda lui. Mitterrand a vrut să fie omul care se scoală de dimineață, ca să ajungă primul la potou. Dar oare președintele francez nu știa că Puterea fesenistă din România este cu totul compromisă și aprig contestată? Știa, însă politica e politică, ea cere adesea și relații cu indivizii de proastă reputație. Ne aducem aminte cum mapamondul a stabilit în cele din urmă legături „pe multiple planuri” cu inși de teapa lui Hitler și Stalin, iar mai aproape de zilele noastre, cu Ceaușescu și cu Saddam Hussein. În fond, nu de un guvern sau altul este vorba (acesta poate fi folosit doar pe moment, ca instrument), ci de România. Este subred FSN-ul și o să piardă puterea într-un timp nu prea îndelungat? N-are a face, capul de pod în spațiul carpato-dunărean va fi fost stabilit. Prin urmare, parafrazînd o zicere a unui dascăl al proletariatului, putem afirma că, în viziunea lui de dinainte de vizită, președintele francez n-avea de pierdut decît puțin prestigiu datorită așezării la o masă cu liderii fesenști, dar avea de cîștigat o țară. Trebuia doar să-și calce puțin pe inimă, să strîngă puțin din dinți. Și, fără îndoială, urmașul (politic) al lui Henri IV și-a spus: Bucureștiul merită o liturghie!

A venit, a văzut, dar cu învinsul e de discutat. Există și părerea că a fost, în loc de victorie, o înfrîngere totală, un fiasco așa cum rar se poate vedea. Ostilitatea cu care a fost primit președintele francez de urmașii daco-românilor de pe malurile Dimboviței și ale Bahluiului nu vine din vreo neapreciere a francezilor, a Franței și a lui Mitterrand însuși, ci din convingerea că o putere care guvernează în răspăr, care și-a pierdut și credibilitatea, și legitimitatea, nu trebuie susținută din exterior de dragul unor interese care nu sînt și ale poporului român. Se va fi convins oare actualul locatar al Elysée-ului de acest lucru? Rămîne de văzut. Sigur este însă că odată cu noi toți, și președintele Mitterrand își pune întrebarea: oare Bucureștiul a meritat liturghia?

ION D. GOIA ■

— interviu cu IURIE ROȘCA, Frontul Popular din Moldova

— Sîntem la puțin timp după referendum. În ce măsură s-a implicat Frontul Popular din Moldova și dv. personal, ca președinte al comitetului său executiv, în zilele referendumului?

— În data de 14 martie, cît și după 14, am pus accentul pe evitarea incidentelor, pe refuzul de a răspunde provocărilor pentru că, deși am făcut nenumărate apeluri la televiziune, radio și în presă chemînd oamenii la calm și, deși unul din scopurile principale ale acestui referendum era, după mine, tocmai evitarea unei ciocniri a populației țivile cu armata, — evident, revolta oamenilor crescuse pînă la limită, — am fost nevoiți să fim un fel de echipă de stîns incendii în aceste zile pentru că, totuși, grupuri de români moldoveni încercau să blocheze punctele de vot și uneori intrau în conflict cu cei care (rusofoni, evident) veneau să-și dea votul pentru imperiu. Într-un cuvînt, de dimineață și pînă noaptea urzlu eram la diferite puncte din Chișinău și vorbeam cu lu-

mea, explicam, interveneam acolo unde era necesar.

— Am fost de față cînd militarii sovietici au smuls camerele de luat vederi operatorilor moldoveni și chiar trimisiunii emisiunii „Vremia” de la Moscova. Cum calificați aceste inițiative ale armatei sovietice într-un context în care totul se înregistrează, se filmează, se

transmite aproape instantaneu pe planetă?

— Eu cred că dincolo de revolte firească pe care o trezesc asemenea acțiuni brutale și incalificabile din partea armatei sovietice, ele lucrează împotriva lor. Efectul e deplorabil. Pur și simplu s-au făcut de ris. Autoritățile militare, procuratura militară vor intenta un proces celor care au molestat jurnaliștii. Pentru mine nu contează prea mult dacă vor fi găsiți cei care au agresat jurnaliștii sau nu. Contează că acest fapt este

înregistrat, este transmis agențiilor străine, transmis la televiziunea națională și toată lumea a avut posibilitatea să se convingă încă o dată care este fața adevărată a armatei sovietice. Chiar dacă nu se nașteau incidente, plutea în aer o agresiivitate grozavă datorită prezenței armatei.

— A fost și pentru armata

întîmplat nu are nici un suport legal. În fond, tot ce s-a petrecut în aceste zile în Republica Moldova nu rezistă sub aspect juridic. Este firesc să fie așa, întrucît însăși existența statului sovietic este ilegală. Cîștigul nostru constă în faptul că de acest adevăr a putut să se convingă încă o dată întreaga lume pentru că, probabil, atît în

ABUZURI SOVIETICE

roșle o experiență nouă.

— A fost pentru ei o situație absolut nouă. Practic ei erau prin excelență autorități de ocupație. Pentru că au fost instrumentele care au înscenat farsa referendumului. Ei aveau, adică, două misiuni: cea legislativă și cea de aplicare a presiunilor împotriva populației.

— Are vreun suport juridic această acțiune de a organiza în cadrul unităților militare un referendum pentru sondarea opiniei populației civile?

— Bineînțeles că tot ce s-a

U.R.S.S., cît și în afara granițelor acestui imperiu există destulă lume care nu înțelege prea bine, sau nu a înțeles definitiv, ce înseamnă acest odios imperiu. Acum însă, prin acest referendum, conducerea U.R.S.S.-ului și-a făcut — practic — un grav deserviciu și a accelerat, fără discuție, procesul de dezintegrare a acestui stat.

— Care credeți că va fi imaginea U.R.S.S.-ului în lume după acest referendum?

— Sigur că Uniunea Sovieti-

tre cele mai mari companii, care controlează producția și desfacerea utilajului de comunicații — „Hachette”. Această cotă reprezintă un miliard de dolari. De vreme ce au fost descoperite, se va proceda oare la înghețarea și confiscarea acestor uriașe mijloace bănești jefuite de Saddam de la poporul irakian (și de la creditorii Irakului, printre care și România)?

ministru Stănculescu. Aceasta este o garanție capabilă să destrame orice fel de neîncredere. Chiar dacă există — și știm că există — unele tensiuni în relațiile dintre cele două țări, acestea în nici un caz nu se extind și asupra domeniului militar.”

Sevardnadze,

secretar general al O.N.U.?

Nu este de așteptat nici un conflict ungaro-român

Agitația mal mult decît bolnăvicioasă pe care o fac unii în legătură cu pericolul pe care l-ar reprezenta Ungaria pentru România, cu privire la pregătirile Ungariei în vederea atacării României, precum și percheea ei, gălăgia provenind din cercurile ungare sovine cu privire la chinurile pe care le îndură ungurii din România, n-au putut să nu facă obiectul unor precizări din partea oamenilor politici din cele două țări. Iată mai jos un fragment dintr-un interviu acordat de ministrul ungar al apărării, Fur Lajos, ziarului budapestan „Nep-szava”:

„Întrebare: Nu demult s-a scris și în presa ungară: după părerea centrului de planificare strategică al N.A.T.O., într-un viitor apropiat este posibilă izbucnirea unui conflict armat ungaro-român. După părerea dv., există o bază reală pentru astfel de afirmații?”

Răspuns: Am citit și eu respectiva apreciere a situației, dar aceasta nu are în prezent absolut nici o bază reală! Între organele de apărare ale celor două țări relațiile sînt excelente, știm exact unii despre alții ce gîndim și care ne sînt intențiile. Tocmai din acest motiv românii au fost primii cu care am semnat acordul de colaborare, care în parte s-a realizat mulțumită domnului

La toamnă, Adunarea Generală a O.N.U. va alege, la recomandarea Consiliului de securitate, un nou secretar general al O.N.U., care să-l succedă lui Javier Perez de Cuellar. În legătură cu aceasta, ziarul iugoslav „Borba” opina că în noile condiții create de războiul din Golf — care a arătat cum ar putea să se prezinte O.N.U. și să funcționeze pentru a corespunde scopurilor pentru care a fost creată — secretarului general trebuie să-i revină un rol mult mai important, el trebuie să aibă o autoritate mult mai mare. Tocmai avîndu-se în vedere sarcinile ce vor sta în fața viitorului secretar general al O.N.U. și răspunderea pe care o incumbă o astfel de funcție, se pune accentul încă de pe acum pe necesitatea desemnării unui diplomat experimentat, capabil să medieze în litigii, pentru ca acestea să se transforme în „crize”. În cercurile O.N.U. se opinează că o asemenea persoană ar putea fi Eduard Sevardnadze, fostul ministru de externe sovietic. Există însă un impediment: prin tradiție, secretarul general al O.N.U. trebuie să provină dintr-o țară mică și cu o poziție neutră pe plan internațional. U.R.S.S. nu este o astfel de țară. Se va încălca de astă-dată tradiția? Există temeiuri să se presupună că acum, cînd războiul rece nu mai există, desemnarea unui secretar general al O.N.U. provenind din U.R.S.S. ori din S.U.A. să fie posibilă.

Chișinău, 18-III-1991

ION ZUBAȘCU ■

— Domnule inginer Liviu Luca, sinteți liderul Federației sindicatelor din industria petrolului. Cîți membri de sindicat aveți?

— După ultima socoteală, 115.542.

— Ceea ce înseamnă cam cît din totalul petroliștilor?

— Vreo 80 și ceva la sută. Din păcate, sindicaliști sau nu, ei încep să vadă cu ochii lor cum arată falimentul. Fiindcă, în general, statul nu intervine în industrie, în schimb deține pîrghiile financiare. Și ca să fie sigur că ne termină, ne-a aplicat un impozit pe circulația mărfurilor de 65 la sută. Dacă doriți să vedeți strategia Roman de a sărăci acest popor, începeți de la petrol. Și trebuie să adaug: la gaze, țineți-vă bine, ICM-ul e de 90 la sută!

— Cum au fost justificate aceste impozite?

— Ca să reușești să crezi inflație, trebuie să crești și costurile de producție, păstrînd aceeași productivitate. Da? Bun! Ca să crești costurile de producție, trebuie să crești costul energiei în primul rînd. Energia, în orice produs, înglobează în medie 26 la sută. Crescînd artificial prețul energiei, crește așadar costul de producție, inclusiv prețul de vânzare. Și în cazul asta sărăcim noi.

— În ce constă sau cum deservim sărăcia petroliștilor?

— Nouă ni se dau, de exemplu, vreo 2.250 de lei pe tonă de țitei. În schimb, statul vinde aceeași tonă cu 7.200 de lei. În acest caz, noi nu avem bani să ne plătim salariile, nu avem bani să ne cumpărăm utilaje, nu avem bani pentru investiții și producția de țitei se duce naibii în jos, fluierînd. Anul trecut erau planificate 8 milioane de tone, anul asta sînt 7. Un milion de tone mai puțin. Asta reprezintă în jur de 200 de milioane de dolari, domnule!

— Cele 8 milioane de anul trecut s-au făcut, ori au rămas pe hîrtie?

— În jur de 8 milioane s-au făcut, da. Anul asta, prin declin natural de producție, trebuia să pierdem doar vreo 300.000 de tone. Acest declin reprezintă un procent ce trebuie luat în considerare în fiecare an. Dar dincolo de asta, eu susțin că noi ar trebui să avem o producție de

10 milioane de tone pe an. Putem să scoatem atît.

— Care sînt argumentele?

— La ora asta avem în jur de 3.000 de sonde care așteaptă reparații capitale. Mai avem cam 1.000 de sonde care așteaptă punerea în producție. În al treilea rînd: recuperarea secundară, la noi în țară, lasă de dorit total, tehnologiile sînt la pămînt. De forajul orizontal, care se practică de cîțiva ani prin alte țări, nici nu s-a auzit la noi. Aplicarea acestor tehnologii ar spori mult producția.

— Deci statul încarcă prețul petrolului și face isprava asta în condițiile în care pe dumneavoastră, petroliști, vă plătește prea puțin ca să vă puteți dezvolta și crește producția.

— Ce să vă spun? Că de exemplu noi am avut o singură

— Regia petrolului varșă la bugetul statului 30 de miliarde de lei, ICM, anual.

— S-ar pune problema, deci, ca statul să fie mai puțin lacom, să accepte să încaseze mai puțin și anume cu exact atît cît ar fi nevoie ca industria petrolului să se țină pe picioarele ei. Corect?

— Da, și am dovedit că se poate asta, pentru că nu e de ici, de colo, să vii într-o lună și să spui că ai avut beneficii de 800 de milioane de lei.

— Dar cum ați reușit?

— Pentru că s-a lucrat!

— Păi dacă nu vă acoperiți nici costul de producție, cum ați avut beneficii?

— Anul trecut era altă politică. ICM-ul era mult mai mic. Și intrările de costuri erau mai mici. Dar acum, de la 1 aprilie, de la ultima glumă pe care

— Și ce se poate face ca să n-ajungem să ne dăm cu toții duhul?

— Două lucruri. În primul rînd, scăderea ICM-ului în limite raționale. În privința asta am insistat, nici o grijă. Începînd de la 1 noiembrie anul trecut știe și președintele Iliescu (i-am spus de vreo două ori sau de trei ori), Petre Roman mă cunoaște ca pe-un cal breaz, cînd mă vede o ia la fugă, apoi Vătășescu, Severin, președintele Birlădeanu al Senatului. Cine dracu nu știe?

— Și cum v-au răspuns?

— Cu o ridicare din umeri. Ce-ar fi de făcut, în al doilea rînd: baza materială. Eu nu cer, domnule, import, dar mi se pare o timpenie crasă ca să iau 25 de milioane de dolari de la Fondul Monetar Internațional, pe care să le plătesc în lei la cursul interbancar (200 de lei dolarul) și să cumpăr burlane din Germania, iar berbecii noștri să închidă laminorul de la Roman. Zău, scuzați-mă, numai la noi se poate întîmpla asta. Mi se pare ciudat să cumpăr

gazonul în față la palatul Victoria. Cred că o să se umple piața aia cît de cu ind.

— În clipa asta pare că m-a și durut ceva și nu pot să nu zic: Aoleu!

— În primul rînd deocamdată nu putem să facem conversia între lei și dolar. Asta e o treabă clară. Deci, înțil să tăiem punctul ăstă, echivalentul leu-dolar, care mie mi-ar raporta prețul de aici, în lei, al litru-lui de benzină, la prețul de aiurea în dolari. În al doilea rînd: a nu se uita că Bulgaria nu prea are țitei, că Ungaria scoate pe an 2 milioane de tone și că noi, România, scoatem țitei cît restul Europei. Excentîndu-i pe ruși, bineînțeles. Este puțin, de acord, dar este picătura aia care ne mai ține-n viață. Cît privește migratul benzinei peste hotare: cei de la graniță ce naiba păzesc? Acum, în altă ordine de idei: noi consumăm benzină 50.000 tone pe lună. Deci vreo 600.000 tone pe an. Dacă ar fi să scoatem benzina din toată producția de țitei pe un an, noi am putea scoate 1 milion sau 1 milion și 200.000 de tone. Deci am putea să și exportăm. Dar vedeți dumneavoastră că noi nu scoatem numai benzină. Și, de fapt, dacă vreți să coborîm nițel mai adînc, noi plătim și tehnologia proastă din rafinării. Pentru că, dacă vă interesează așa-numitul procesing, prelucrarea într-o rafinărie, costul admis pe tonă este de 8 dolari, sau 8-12 dolari, dar la 10 dolari de la noi lumea urît la tine. Știi cît costă la noi?

— Nu, dar fac aia cît mult mai mult.

— Ei bine, 25 de dolari.

— Ca să scoți din petrol benzină?

— Da. Așa că, vedeți problema asta cu prețul țitei, e ceva mai complicat. Și românul se poate întreba: dar de ce să le plătesc eu, domne, pe toate?

— E clar că plătim sărăciul, tot felul de cai morți. Să încheiem aici, că tot vă grăbeați să mergeți la Cotroceni la președinție. De ce mergeți acolo?

— Vreau să discut cu... hm!

— Am înțeles.

DUMITRU
CONSTANTINESCU

NU TRAGEȚI

în petroliști!

pompă de sondă pe an, în 1990? Atîta s-a procurat!

— De fapt, cu cei 2.000 și ceva, cît vi se plătește pe tonă, ziceți că nu vă acoperiți nici cheltuielile?

— Într-adevăr.

— Atunci, există și riscul ca oamenii să se imprăstie ca făina orbului, nu?

— Cu mari eforturi, am reușit să ne menținem oamenii. Și rețineți: noi n-am făcut greve...

— Se observă că asta nu prea v-a ajutat.

— Da, n-am făcut... Pînă ne-om supăra! Pînă ne ajunge cutitul la os! Oamenii au înțeles și au lucrat. Și au lucrat și pe viscol, pe vremea cînd dl. ministru secretar de stat Vătășescu, cu pipa sa măiastră, arăta: voi, petroliști, n-ați scos gaze si-nghetă București!

— Totuși, petroliștilor li s-au mai dat niste drepturi bănești anul trecut, cînd dl. Roman era un fel de Moș Crăciun electoral care împărțea bani ca să fie ales FSN-ul. Însă tot n-ajunge, înțeleg. Cam cît ar trebui să primiți pentru a vă acoperi cheltuielile?

— În jur de 4.000 pe tonă.

— Avînd în vedere prețul cu care e statul vinde tona, statului tot i-ar rămîne destul de mult.

ne-a făcut-o guvernul, ca să nu-i spun ultima jefuire, costurile au crescut în medie cu 30 la sută. În plus, dacă vrem să ne menținem cît de cît nivelul de trai, prin creșterea de salarii automat dărimăm regia petrolului. Aceasta nu poate să suporte salariile și compensarea. Pe scurt devenim falimentari. Sîntem falimentari.

Soluția: o ridicare din umeri

— Deci, rezumînd: la 1 noiembrie '90, cînd a crescut spectaculos acel ICM, ați primit o lovitură serioasă. Dar, de bine, de rău, v-ați mai ținut pînă acum...

— Ne-am mai descurcat.

— „Si tira avanti”. Însă la 1 aprilie credeți că vi s-a dat chiar în cap.

— Efectiv ne-a terminat. Asta e o lovitură chiar mortală. Dar e și alt aspect: că dacă murim noi, moare restul țării.

ielilor de transport. În cazul petrolului trebuie menționat că, în prezent, România nu importă din U.R.S.S. decît circa 10 la sută din totalul cantității importate. Restul de 90 la sută se achiziționează din Orientul Apropiat și Mijlociu, Nigeria, zona Mării Nordului și alte zone. Alegerea furnizorilor se face în funcție de avantajele pe care le prezintă fiecare ofertă comercială în parte.

— În ce fază se află concesionarea terenurilor petroliere (inclusiv Marea Neagră)?

— Au fost propuse firmelor străine, în vederea concesionării, 15 perimetre, dintre care 3 situate pe platforma continentală a Mării Negre, 2 în bazinul Transilvaniei și celelalte în zona subcarpatică. La licitația organizată cu această ocazie și-au manifestat dorința să participe 26 de firme importante din întreaga lume dintre care nu lipsesc Shell, Exxon, AGIP, TOTAL, Mobil Oil, Chevron. Tuturor acestora li s-au pus la dispoziție documentații cu date generale despre aceste perimetre, urmînd ca partea română să primească ofertele firmelor pînă la începutul lunii iunie.

— Se teme guvernul de tensiuni sociale? Cum intenționează să reacționeze?

— Procesul de tranziție la economia de piață este dificil și costisitor. Costul tranziției este suportat în măsură mai mare sau mai mică de întreaga populație și, în aceste condiții, apariția tensiunilor sociale este inerentă și previzibilă. Acest fenomen era cunoscut de echipa guvernamentală în momentul asumării responsabilității conducerii țării pe drumul reformei. Nu poate fi deci vorba de teamă. Măsurile preconizate de guvern pentru atenuarea tensiunilor sociale sînt cuprinse în Programul de reformă al guvernului, în capitolul privind reforma socială și, în special, în Programul de protecție socială împotriva unor disfuncționalități ale reformei.

DANA CALIN

Săptămîna patimilor comerciale

Pariul întreprinzătorului

Fără nici o îndoială, cea mai cunoscută firmă particulară din Oradea este A.C.C. „UNIVERSUM” S.R.L. (Agenție de consulting și comisionari), societate comercială mixtă româno-germană care a fost și prima pe „frontul de vest” al privatizării, întemeiată prin priceperea, curajul și strădania consilierului juridic Ioan Bonca, azi director general al unei firme ce-și respectă numele și clientela, fiind din această primă din descurtă de emisarii unor firme din străinătate. Cînd aceștia sosesc în municipiul de pe malul Crișului Repede, solicitînd Prefecturii Bihorului parteneri de afaceri, aceasta îi îndrumă cu siguranță spre pitorescul pasaj „Vulturul Negru” unde societatea își are sediul. Aproape 90 la sută din angajații firmei au studii superioare (economisti, juriști, ingineri), au fost încadrați în urma unor teste dificile, au permanenta obligație de cunoaștere a legilor, sînt cunosători ai unei limbi străine.

Cu astfel de personal încadrat, firma nu a putut decît să prospere, oferînd publicului bihorean servicii competente de consulting și comisionari, de înscriere și absolvire a școlii de șoferi amatori aparținînd firmei, de obținere rapidă a vizelor pentru călătorii în străinătate, de efectuare a unor excursii cu autocarul ultra-modern dotat, proprietate a firmei, servicii „rent a car”, atît în țară cît și în străinătate, un viitor „Service” pentru autoturisme, servicii matrimoniale, dactilografiere și xerox, foto etc.

Zilele trecute, A.C.C. „UNIVERSUM” S.R.L. Oradea, împreună cu firma „Sintezis Computer” din orașul Győr din

Ungaria, a format noua firmă „GENESYS” cu sediul la Oradea, organizînd cu această ocazie și în condiții de reclamă occidentală o mare expoziție de tehnică de calcul, aparatură de birou și electronică în Galeria Nouă de pe str. Republicii nr. 3-5.

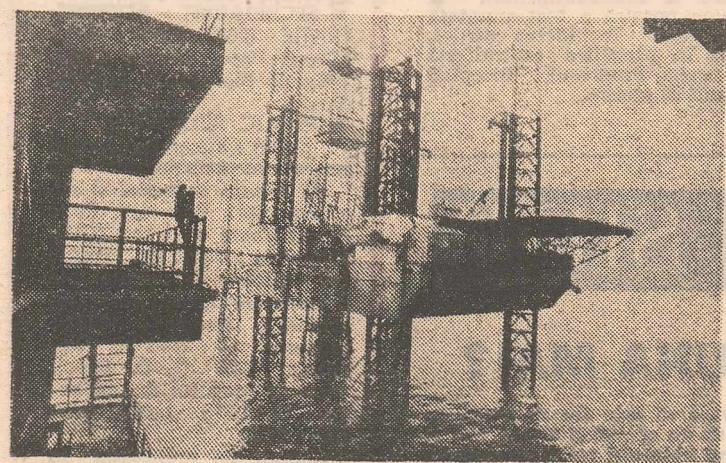
Succes nemaipomenit! În prima zi, vizitatorii — persoane fizice ori agenți economici din Oradea sau alte orașe din țară au formulat comenzi ferme pentru calculatoare „CASIO” ori „SHARP”, xeroxuri „CANON”, combine muzicale, aparate de radio „HITACHI” ori aparate de radio cu ceas deșteptător, casetofoane cu cîști, TV color CONTECH ori PANASONIC, video SABA, mașini de preparat cafea, cupatoare cu microunde, uscătoare de păr, dictafoane PANASONIC, mixere, telefoane cu memorie, reportofoane „PHILIPS” cu baterii reîncărcabile în valoare de peste 100 milioane lei (principala comandă a fost făcută de U.J.C.M. și I.C.S.I.M. Cluj-Napoca).

Va deveni Oradea marea urbe comercială a Vestului României dotată cu bancă proprie de comerț așa cum a fost în perioada interbelică? După ce am văzut comerțurile pentru mărfurile respective pe care agenții economici s-au obligat să le plătească în lei (alții chiar în valută!), noi credem că da. Oferta firmei „GENESYS” a știut să vină exact în întîmpinarea clientelei care va continua, bineînțeles, după încheierea „săptămîinii patimilor”... comerciale (9-16 aprilie a.c.), să ceară relații directe la sediul firmei „A.C.C. UNIVERSUM” din str. Piața Unirii nr. 2-4, telefon 991/3 15 16.

PAȘCU BALACI

Petrolul nostru va fi licitat de Shell, Exxon, Total, Mobil Oil...

INTERVIU CU DL. DAN CONSTANTINESCU, SECRETAR DE STAT LA MINISTERUL RESURSELOR ȘI INDUSTRIEI

— În raportul său, domnul prim-ministru Petre Roman a firmă: „întreprinderile care se vor confrunta cu dificultăți financiare deosebite în 1991 vor fi determinate să se restructureze sau se dea faliment”. Aceste falimente previzibile nu sînt parțial favorizate?

— Guvernul, ca responsabil al activității economice și sociale și administrator al bunurilor statului nu poate dori și cu atît mai puțin planifica sau favoriza falimentul unor întreprinderi. Dată fiind independența de decizie și acțiune acordată agenților economici, conform cerințelor economice de piață, găsirea și aplicarea căilor de rentabilizare a activității revine în exclusivitate consiliilor de administrație ale societăților comerciale și regiilor autonome. Desigur, la cererea agenților economici, guvernul și, în particular, Ministerul Resurselor și Industriei acordă tot sprijinul tehnic — consultativ și/sau fi-

nanciar pe care îl pot asigura.

— Introducerea compensației, calculată în procente din bugetul mediu familiar, nu este o formă mascată de raționalizare a consumului?

— Compensațiile acordate salariaților și altor categorii de cetățeni, ca urmare a liberalizării prețurilor, nu intră în sfera atribuțiilor Ministerului Resurselor și Industriei. Motivele și modul de calcul au fost prezentate de guvern, pe larg, prin mijloacele mass-media.

— Importurile din U.R.S.S. (inclusiv petrol) sînt dezavantajoase pentru noi? De ce nu se încearcă găsirea altui partener extern?

— Importurile (inclusiv petrol) din U.R.S.S. nu sînt dezavantajoase pentru România, prețurile produselor sovietice fiind relativ scăzute. De asemenea, vecinătatea imediată contribuie la reducerea cheltui-

Cu tot caracterul amical al întâlnirii, o victorie rămâne o victorie, în primul rând de palmares, mai ales că a fost obținută în fața reprezentativei Spaniei, și încă în deplasare, la Caceres. Cu atât mai mult cu cât gazdele doreau o reabilitare după eșecurile din fața Franței și a Ungariei, misiunea „tricolorilor” nu era deloc ușoară. Profitând de „fereastra” existentă (și nu creată) în programul campionatului de prima divizie, fotbalul nostru s-a angajat pe multiple planuri, răspunzând unor onorante invitații (și benefice materiale) din partea ibericilor, cit și a brazilienilor. Chiar dacă selecțiile de tineret-olimpică și cea secundă au fost învinse la limită (1-0) în partidele sustinute la Badajoz și respectiv Londra cu echipele similare ale Spaniei și Braziliei, prima garnitură a confirmat linia ascendentă pe care s-a înscris fotbalul românesc. Nu atât victoria clară, ci în special maniera de joc au surprins plăcut deși nu au beneficiat de prezența „italienilor” și „germanilor” noștri. Am demonstrat însă că avem resurse, că Badea sau debutanții cum ar fi Timofte II, N. Zamfir, Vlaicu ori Cadar pot evolua cu aplomb de vechi internaționali, că personalități ca Hagi sau Gică Popescu pot renunța la numere individuale în folosul echipei, iar aceasta a arătat o coeziune și o știință a jocului nu numai în fața de apărare ci și în aceea de construcție și finalizare. În plus, față de deformata alinată la Neuchâtel, în structura echipei a contat mult și prezența lui Rednic în apărare (implicit, Gică Popescu căpătând sarcini mai avansate, la mijlocul terenului) și a lui Balint în atac. Credem că de pe acum putem vorbi de asemenea jucători cinstiți pentru a îmbrăca un tricou al naționalei ca portarul Prunea sau Sândol. Totodată, Dan Petrescu,

CASTELE ÎN SPANIA

Mateuț și Sabău și-au interpretat și ei cu măiestrie partiturile care li s-au încredințat. Având în vedere că formarea unui lot național, a unei oștari de echipă nu trebuie să constituie obiectul unei campanii de moment, numai în preajma respectivelor meciuri internaționale oficiale, iată că în fața conducerii tehnice apare o problemă, sperăm plăcută, aceea de a trebui să aleagă dintre mai multe candidaturi pe un post. Acțiunea de testare continuă, astfel că, fără a se renunța la internaționalii mai vechi, așa-numiții „stranieri”, la proxima confruntare, tot în deplasare, cu reprezentativa Norvegiei, nu vor fi convocați decât jucătorii care activează în țară. Adresând cuvenitele felicitări tuturor jucătorilor, precum și antrenorilor Mircea Rădulescu și Gino Iorgulescu pentru acest splendid rezultat, să notăm că golurile au fost realizate de Timofte II și Balint.

În timp ce lotul nostru reprezentativ UEFA '93 a intrat în febra ultimelor pregătiri pentru apropiatul turneu final al Campionatului European, juniorii din selecționata U.E.F.A. '92 au întrecut, cu 3-1, în cadrul grupei preliminare, la Plopieni, echipa similară a Ungariei. Prin golurile marcate de Simion (2) și T. Rus, reprezentanții noștri și-au adjudecat nu numai o frumoasă victorie, ci și-au depus candidatura la câștigarea grupei.

● Intrind în ultima treime a sa, campionatul primei divizii devine tot mai neiertător cu frunțile clasamentului. După ce în etapa precedentă Universitatea Craiova și Steaua au trebuit să se recunoască învinse la Bistrița și respectiv Cluj,

în etapa a 24-a a venit rândul echipei Dinamo și Politehnica Timișoara să încline steagul la Hunedoara (1-2 cu Corvinul, Hanganu reușind o „dubla”) și respectiv Pitești (0-2 cu F.C. Argeș, de asemenea Fl. Stancu înscriind de două ori).

● S-a visat frumos în Giulești în pauza competițională, dar, depășindu-se în cartierul vecin (Regie), rapidiștii au acuzat din plin indisponibilitățile lui Baicea și Goanță, cedând cu 1-4 în fața Sportului Studențesc. Păcat de cei 10.000 de suporteri ai alb-vișniștilor care au înfruntat o vreme nefavorabilă și au plecat dezamăgiți de comportarea favoriților lor. Și dacă nu iese fum fără foc, gurile rele încă de vineri se temeau că Rapidul nu va face pasul spre cupele europene și va incurca socote-

lele pronosportistilor. Oare să nu fi vrut sau să nu fi putut mai mult? Dar întreaga echipă a părut dezarticulată, iar evoluțiile multor jucători (Rotărescu, Comănescu, Cîrstea, Căciureac, Rodin Voinea) au fost sub așteptări. Un prilej de reabilitare l-ar avea în următoarele două etape când vor intra pe Steaua (acasă) și pe Universitatea (la Craiova).

● Aceasta din urmă a surclasat cu 4-0 pe Universitatea Cluj, consolidându-și fotoliul de lideră. ● Steaua nu a pierdut prilejul de a reveni pe cea de-a doua poziție, administrând un 4-1 echipei F.C. Farul. ● Victoriile muncite au obținut Petrolul (3-2 cu Jiul) și F.C.M. Progresul Brăila (1-0 cu Gloria Bistrița). ● Singurul rezultat de egalitate s-a consemnat la Oradea (1-1) între F.C. Bihor și F.C. Brașov. ● Partida F.C. Inter - F.C. Bacău se va disputa la 15 mai, iar etapa viitoare duminică 28 aprilie.

POMPIU L. DUMITRESCU

Italianii ne bat și acasă!

Să le mai pună o dată imnul! Așa strigau, cu amărăciune, unii dintre puținii spectatori la meciul de rugby România - Italia din cadrul campionatului FIRA, disputat duminică pe Stadionul Olimpic, pe o vreme păcătoasă, vânt și ploaie. Un meci echilibrat, dar fără virtuți tehnice sau spectaculare, în care al noștri au jucat slab, fără vigoare și fără încercenarea firească pentru culorile naționale.

Cu o înaintare mai bine legată, parcă mai prompt în repieri și cu o mai mare dorință de victorie, italienii, ajutați

de jocul nostru necorespunzător și, în final și de arbitru, care le-a acordat un eseu grațios, după cum au arătat reluările de la TV, au învins cu 21-18.

Nu am fost în stare să păstrăm avantajele avute, de 6, respectiv, 3 puncte în ultimul minut, astfel că am pierdut și acasă în fața unei echipe altădată victimă sigură. Din păcate, nu am reușit să ne apropiem măcar de nivelul jocului prestat în compania francezilor. Stilul „una caldă, una rece” nu este chiar ce ne trebuie dacă dorim să ieșim din nou în față și să rămânem acolo! Iar ocaziile de a ieși în față nu lipsesc în acest an.

Rank Xerox a fost sponsorul oficial al partidei. Îi mulțumim și pe această cale.

MIHAI SÂNDOL

DIRECTOR
George Arion

Redactori șefi:
Constantin Dumitru
Ion D. Goia

Secretar general de redacție:
Eugen Mihăescu

■ PUBLICIȘTI COMENTATORII (1700): Dumitru Constantinescu, Horia Pătrașcu

■ EVENIMENT (2542): Mihail Gălățanu, Petre Barbu, Pașcu Balaci, Radu Ciobotea, Alexandru Mihăilă.

■ DREPTURILE OMULUI (2600): Roxana Paicu-Manolescu, Valeria Dorneanu, Elena Grecescu, Oltea Mutulescu, Corneliu Olteanu, Cristian Pavel, Mihai Stănescu

■ CULTURĂ - ÎNVĂȚĂMINT (2559): Mihai Sândol, Paul Vinicius

FLACĂRA BIS

Redactor șef:
Dorin Gherghinescu

Secretar general de redacție:
Liana Tatos

Liviu Timbus, Aurelia Boriga (17 16 39)

REBUS

Redactor șef:

Tudor Octavian (1457)

Secretar general de redacție:
Alexandru Păsărin (2036)

Adrian Mitu, Bogdan Vlad (1457), Aurel Ștefan Alexandrescu, Mihai Zgubea, Simona Simzianu (2036)

FLACĂRA BASARABIEI

Redactor șef:

Ion Zubașcu

Secretar general de redacție:
Dorin Sălăjan

Mihai Potirniche (corespondent special din Basarabia) (2559)

EDITURA FLACĂRA

Domnița Ștefănescu (2559),

■ FOTOREPORTAJ (2528): Mihai Cristian Călugăr, Elena Ghera, Gig Motoianu, Silviu Stan

■ SECRETARIAT TEHNIC DE REDACȚIE (2123, 1453, 2072): Mircea Popp, Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Pompiu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petre, Adrian Petrescu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu

■ SECRETARIAT - ADMINISTRATIE (2002, 2558): Dan Mircea Popa, Liliana Crețu, Mihaela Moroșanu, Eugenia Vasile

■ PUBLIC RELATIONS (2634): Ruxandra Onofrei

■ Adresa redacției și administrației: București, Piața Presei Libere nr. 1 cod 71311. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20 (cu interioarele trecute în paranteze de mai sus); secretariat director: 2002; redactori șefi: 2143 (C. Dumitru), 2124 (I. D. Goia), secretar general de redacție: 17.48.91; public relații: 2600.

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRES-FILATELIA. Sectorul export-import presă P.O. Box, 12-201, telex 10876, prsfir București, Calea Griviței nr. 64-66.

■ Administrație: EDITURA „PRESA LIBERĂ” (ec. Ioan Ciucescu, Ing. Stan Pelteacu).

■ Tiparul: Combinatul Poligrafic București

16 pagini — 10 lei

STĂM ÎNCĂ PE ROZE

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

OTILIA DIACONU

SOCIETATEA COMERCIALĂ

ROMCONSTRUCT S.A. ROMAN

asteptăm comenzi dumneavoastră

ROMAN, STR. ȘTEFAN
CEL MARE, Nr. 265

ESTE SPECIALIZATĂ ÎN:

- Realizarea și comercializarea de lucrări în domeniul construcțiilor, în țară și străinătate, în condiții de eficiență
- Proiectare și inginerie tehnologică în construcții
- Comercializarea de materiale și produse necesare activității de construcție
- Construcții de locuințe, obiective social-culturale, hale industriale, spații de depozitare și altele.

PARTICIPĂ CU LUCRĂRI LA:
POLIROM S.A. — aducțiune de apă industrială
PETROTUR ROMAN — fundațiile utilajelor
SUINPROD S.A. ROMAN — hale pentru animale
MOLDOVENI (NEAMȚ) — construcția unei biserici

ÎN FAZA DE PROIECT SE AFLĂ EXECUTAREA URMĂTOARELOR CONSTRUCȚII:

- O școală cu 24 săli de clasă în municipiul Roman
- O grădiniță cu 225 de locuri
- O stație de salvare pentru 40 de autoturisme
- Un spital de contagioase.

fabrica de utilaj constructii

Str. Gării nr. 1, Negrești, cod. sirues: 773 774, Telefoane: 5 73 80, 5 73 78, Prefix: 984

Produce:

1. BETONIERĂ CU CĂDERE LIBERĂ — 250 l; 500 l
2. BETONIERĂ GRAVITAȚIONALĂ STATIONARĂ 500 l

3. ECHIPAMENT BULDOZER — S 651; S 850; S 1500
4. SCARIFICATOARE — S 651; S 850; S 1500
5. MALAXOR DE MORTAR Md 3
6. SCREPER TRACTAT HIDRAULIC 3 m/cub
7. PALAN MANUAL CU PLANETAR — 0,5 tf; 1 tf; 2 tf; 3,2 tf — 5 tf; 8 tf; 12,5 tf
8. VINCI MANUAL — 5 tf; 8 tf; 12,5 tf
9. SUPAPE S.00
10. FILTRE F.V.A. 49
11. CONSTRUCȚII METALICE DIVERSE.

Vremurile sînt cum sînt DAR VREMEA?

Capricioasă ultima săptămînă, dragi cititori. A fost destul de frig în regiunile din vestul țării (aici temperaturile au fost cu 5°-10°C mai mici decît valorile medii multianuale) unde de altfel trecător precipitațiile au fost și sub formă de lapoviță și ninsoare, iar în ultimele dimineți s-a produs brumă. În sud și sud-est, transportul de aer mai cald de la sfîrșitul săptămînii a

determinat temperaturi de 18°-25°C. A plouat în toată țara, ploile avînd caracter de aversă; dar în ultimele zile, în sud-est au fost ploi continue „mocănești” cum spune românul, care s-au infiltrat foarte bine în sol. Cum va evolua vremea în următoarea săptămînă? — Iată întrebarea la care zi de zi „înțercă” să răspundă cit mai corect meteorologii.

La început va fi la fel de rece ca și pînă acum. Dimineața, în jumătatea de nord se va produce brumă. Miercuri și joi nebu-

lozitatea se va accentua treptat mai întîi în regiunile din sudul țării apoi treptat și în rest. Va ploua temporar, pe arii destul de mari în jumătatea de sud a țării și ceva mai restrînse în rest. În zonele extracarpatice, temporar vîntul se va intensifica. Vineri, pentru intervale scurte de timp va apare... Soarele, dar masa de aer va fi instabilă și destul de frecvent vor cădea averse de ploaie. Începînd de sîmbătă vremea se va încălzi ușor și treptat. Regiunile din vestul țării vor avea un cer mai

noros și vor cădea ploi de scurtă durată. Celelalte zone vor beneficia de o vreme în general frumoasă. Temperaturile din cursul zilei vor avea valori cuprinse între 5°-15°C în primele zile, apoi în creștere treptată, vor ajunge pînă la valori cuprinse în general între 10°-20°C. Dimineața se vor înregistra valori de -2° și 8°C la început apoi între 2°-12°C.

OTILIA DIACONU